KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

Bruksela, dnia 26.5.2004.
COM(2004) 223 wersja ostateczna

SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA RADY, PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO ORAZ EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO

dotyczące stawek podatku akcyzowego stosowanych dla alkoholu i napojów alkoholowych

(przedstawiane na podstawie art. 8 dyrektywy Rady 92/84/EWG w sprawie zbliżenia stawek podatku akcyzowego dla alkoholu i napojów alkoholowych)

SPIS TREŚCI

STRESZCZENIE 4

A. Stawki podatku akcyzowego dla alkoholu i napojów alkoholowych 4

B. Struktura podatku akcyzowego dla alkoholu i napojów alkoholowych 5

1. Wstęp 6

1.1. System akcyzowy Wspólnoty 6

1.2. Podatek akcyzowy od napojów alkoholowych 7

2. Ocena struktury i stawek podatku akcyzowego 9

2.1. Uwagi ogólne 9

2.2. Pierwsze sprawozdanie Komisji 10

3. Zakres niniejszego (drugiego) sprawozdania 10

3.1. Uwagi ogólne 10

3.2. Funkcjonowanie rynku wewnętrznego 11

3.3. Konkurencja pomiędzy napojami alkoholowymi 17

3.4. Realna wartość stawek 20

3.5. Szersze cele Traktatu 21

3.5.1. Polityka zdrowotna i społeczna 21

3.5.2. Polityka rolna 23

3.5.3. Rozszerzenie Unii Europejskiej 25

3.6. Okres prowadzenia badania 25

4. Struktura podatku akcyzowego od napojów alkoholowych 26

4.1. Odmienne traktowanie wina i wina musującego 26

4.2. Przystosowanie kodów CN (nomenklatury celnej) stosowanych do określania kategorii produktów 27

4.3. Klasyfikacja produktów dla potrzeb akcyzy 27

WNIOSKI 30

ZAŁĄCZNIK A 31
ZAŁĄCZNIK B1 32
ZAŁĄCZNIK B2 34
ZAŁĄCZNIK B3 36
ZAŁĄCZNIK B4 38
ZAŁĄCZNIK C 40

STRESZCZENIE

A . STAWKI PODATKU AKCYZOWEGO DLA ALKOHOLU I NAPOJÓW ALKOHOLOWYCH

Przedmiotem niniejszego sprawozdania jest stan przepisów prawnych Wspólnoty w dziedzinie podatku akcyzowego od alkoholu i napojów alkoholowych. Przepisy te weszły w życie dnia 1 stycznia 1993 r. i od tego czasu nie były zmieniane. Wymóg sporządzenia niniejszego sprawozdania zawarty jest w art. 8 dyrektywy Rady 92/84/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie zbliżenia stawek podatku akcyzowego dla alkoholu i napojów alkoholowych, który to artykuł przewiduje regularną ocenę stawek podatku akcyzowego dla wyrobów alkoholowych.

Sprawozdanie koncentruje się głównie na następujących zagadnieniach: prawidłowe funkcjonowanie rynku wewnętrznego, konkurencja między różnymi kategoriami napojów alkoholowych, realna wartość stawek podatku oraz szersze cele Traktatu.

W odniesieniu do **funkcjonowania rynku wewnętrznego** w raporcie zwrócono uwagę na fakt, że zniesienie granic podatkowych w 1993 r., przy jednoczesnym utrzymaniu szerokiego zakresu różnych stawek stosowanych przez Państwa Członkowskie dla napojów alkoholowych, spowodowało szereg problemów powodujących zaburzenia prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego. Źródłem tych problemów jest często wysoki poziom obciążeń podatkowych produktów w stosunku do ich podstawowej wartości oraz istnienie znacznych różnic stawek podatku akcyzowego pomiędzy niektórymi Państwami Członkowskimi. Różnice te dają możliwość legalnego dokonywania zakupów za granicą, ale stanowią również zachętę do nieuczciwych transakcji wymierzonych w rynki tych Państw Członkowskich, gdzie stawki podatku są wysokie; często powoduje to zakłócenia konkurencji na tle podatkowym, przekierowania handlu oraz ograniczenie swobodnego przepływu obywateli. Większy stopień zbliżenia stawek mógłby w znacznym stopniu przyczynić się do długoterminowego rozwiązania opisanych problemów związanych z rynkiem wewnętrznym.

Jeśli chodzi o **konkurencję między różnymi kategoriami napojów alkoholowych**, wydaje się, że ogólnie rzecz biorąc stopień wzajemnej konkurencji różnych rodzajów napojów alkoholowych nie jest decydującym czynnikiem dla określania odpowiadających im stawek oraz że popyt na dany napój w stosunkowo małym stopniu zależy od zmian jego ceny lub zmian cen konkurencyjnych rodzajów napojów alkoholowych.

W sprawozdaniu stwierdzono również, że w celu utrzymania **realnej wartości minimalnych stawek podatku akcyzowego** Państwa Członkowskie mogłyby rozważyć rewaloryzację na poziomie ok. 24% w celu uwzględnienia inflacji pomiędzy 1 stycznia 1993 r. a 31 grudnia 2002 r. Rewaloryzacja taka jest wymagana dla uniknięcia sytuacji, w której poziom stawek minimalnych z upływem czasu staje się nieistotny.

Wreszcie, w kontekście **szerszych celów Traktatu** zwraca się szczególną uwagę na związek opodatkowania napojów alkoholowych z polityką zdrowotną i polityką rolną. Sprawozdanie wskazuje, że w większości Państw Członkowskich zagadnienia związane z polityką zdrowotną zwykle nie są brane pod uwagę przy ustalaniu stawek. W obszarze polityki rolnej bardzo kontrowersyjną sprawą pozostaje nadal opodatkowanie wina. Podczas gdy Państwa Członkowskie będące producentami wina uznają za konieczne utrzymanie możliwości stosowania, według własnego uznania, stawki zerowej dla wina, niektóre z pozostałych

Państw Członkowskich argumentują, że zmiany stawek minimalnych powinny być uzależnione od wprowadzenia dodatniej minimalnej stawki podatku akcyzowego dla wina. Zerowa stawka minimalna w stosunku do wina jest również uważana przez Państwa Członkowskie będące jego producentami za konieczny środek pomocniczy służący promowaniu jednego z podstawowych celów polityki wspólnej organizacji rynku wina, jakim jest równowaga rynku. W kwestii **rozszerzenia Unii** stwierdzono, że wszystkie nowe Państwa Członkowskie zobowiązały się do stosowania stawek równych stawkom minimalnym lub wyższych od nich w dniu 1 maja 2004 r.

B. STRUKTURA PODATKU AKCYZOWEGO DLA ALKOHOLU I NAPOJÓW ALKOHOLOWYCH

Artykuł 8 dyrektywy 92/84/EWG zobowiązuje Komisję jedynie do sporządzenia sprawozdania dotyczącego stawek podatku akcyzowego ustanowionych w tej dyrektywie. Komisja jednak jest zdania, że należy również rozważyć zmiany w strukturze opodatkowania, ponieważ to zagadnienie jest ściśle związane z kwestią stawek. Szczególnie dotyczy to kwestii klasyfikacji napojów alkoholowych do poszczególnych kategorii określonych w dyrektywie dotyczącej struktury (dyrektywa 92/83/EWG). W sprawozdaniu określono następujące trzy zagadnienia, które wynikły w toku konsultacji i które wymagają szczególnej uwagi:

1. Kwestia, czy należy utrzymać **opcję pozwalającą Państwom Członkowskim na różne opodatkowanie napojów alkoholowych niemusujących i musujących**.

2. **Potrzeba aktualizacji odniesień do kodów Nomenklatury Scalonej, na podstawie których dyrektywa 92/83/EWG definiuje** kategorie napojów alkoholowych dla potrzeb podatkowych, w celu uwzględnienia ewentualnych zmian kodów CN od 1992 r. oraz w celu uproszczenia sytuacji zarówno dla podmiotów gospodarczych, jak i dla organów administracyjnych. Ponadto aktualizacja tych odniesień do odpowiednich kodów CN mogłaby w przyszłości odbywać się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 24 dyrektywy 92/12/EWG.

3. Zarówno podmioty handlowe, jak i administracje krajowe zwracały uwagę służb Komisji na problemy związane z **klasyfikacją napojów alkoholowych do kategorii przewidzianych w dyrektywie 92/83/EWG**, skarżąc się na różnice w sposobie klasyfikacji, a przez to odmienne opodatkowanie tych samych produktów w różnych Państwach Członkowskich. Sprawozdanie zawiera opis problemu oraz przedstawienie głównych zagadnień w tej dziedzinie.

Z uwagi na złożoność zagadnienia i obecność wielu związanych z nim politycznie delikatnych aspektów, a także ze względu na fakt, że Komisja postanowiła we wrześniu 2002 r. nie proponować minimalnej stawki podatku akcyzowego dla wina, do niniejszego sprawozdania nie jest dołączony wniosek dotyczący dyrektywy. Celem sprawozdania na tym etapie jest rozpoczęcie szerokiej debaty w Radzie, Parlamencie Europejskim oraz Europejskim Komitecie Ekonomiczno-Społecznym. Na podstawie wyniku tej debaty Komisja zadecyduje, czy przedkładać propozycje dotyczące wszystkich lub niektórych kwestii poruszonych w sprawozdaniu.

1. WSTĘP

1.1. System akcyzowy Wspólnoty

1. Podatki akcyzowe to podatki od konsumpcji takich towarów, jak napoje alkoholowe, wyroby tytoniowe i oleje mineralne. Podatek akcyzowy od tych produktów jest istotnym źródłem przychodów Państw Członkowskich, stanowiącym łącznie od 1,8 % do 4,5 % PKB (**zob. załącznik A**). Ponieważ Państwa Członkowskie mają swobodę ustalania krajowych stawek podatku akcyzowego pod warunkiem przestrzegania minimalnych poziomów obowiązujących we Wspólnocie, stawki te są różne w różnych Państwach Członkowskich. Podejmując decyzję o poziomie stawek Państwa Członkowskie mogą brać pod uwagę nie tylko względy budżetowe, ale również takie czynniki, jak ochrona zdrowia, polityka rolna, ryzyko nadużyć i uchylania się od opłacania podatku, zatrudnienie, poziom stawek ustalonych przez inne Państwa Członkowskie, funkcjonowanie rynku wewnętrznego itp.

2. Obecnie obowiązujące ustalenia weszły w życie dnia 1 stycznia 1993 r. Są one wynikiem dyskusji rozpoczętych w 1985 r. publikacją Białej Księgi w sprawie wprowadzenia rynku wewnętrznego[1] oraz złożonym następnie wnioskiem w sprawie zbliżenia stawek podatku akcyzowego na alkohol i napoje alkoholowe[2], w której Komisja proponowała pełną harmonizację podatku akcyzowego dla trzech wyżej wymienionych kategorii produktów objętych tym podatkiem, w tym dla napojów alkoholowych. Rada postanowiła jednak nie przyjmować tego podejścia, ani też zmodyfikowanego podejścia zaproponowanego przez Komisję w 1989 r.[3], przewidującego połączenie stawek minimalnych i docelowych oraz harmonizację dotyczącą jedynie struktur opodatkowania. Jeśli chodzi o stawki, ustalone zostały jedynie stawki minimalne.

3. Przepływ pomiędzy Państwami Członkowskimi towarów objętych podatkiem akcyzowym odbywa się zwykle w ramach systemu zawieszenia podatku[4]. Do prowadzenia obrotu w ramach tego systemu wymagane jest upoważnienie udzielone danemu przedsiębiorcy w Państwie Członkowskim, w którym znajduje się jego siedziba. Do przesyłanego towaru musi być dołączony dokument administracyjny lub jemu równoważny dokument handlowy, a towary podlegają opodatkowaniu w Państwie Członkowskim przeznaczenia. Osoby prywatne mogą nabywać towary, od których pobrano podatek akcyzowy, w dowolnie wybranym Państwie Członkowskim i przewozić je do innego Państwa Członkowskiego bez formalności i bez konieczności ponownego opłacenia podatku, pod warunkiem że towary te przeznaczone są na własny użytek tych osób i są przewożone przez nie do Państwa Członkowskiego przeznaczenia.

---

1 COM(85) 310 z 14.6.1985.

2 COM(87) 328 wersja ostateczna/3 z 10.11.1987 (Dz.U. C 250 z 18.9.1987, str. 4).

3 COM(89) 527 z 7.12.1989 (Dz.U. C 12 z 18.1.1990, str. 12).

4 Dyrektywa Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przemieszczania oraz kontrolowania, ostatnio zmieniona rozporządzeniem Rady (WE) nr 807/2003 z dnia 14 kwietnia 2003 (Dz.U. L 122 z 16.5.2003, str. 36).

1.2. Podatek akcyzowy od napojów alkoholowych

4. Ramowe przepisy Wspólnoty dotyczące podatku akcyzowego od alkoholu i napojów alkoholowych zawarte są w dwóch dyrektywach. Dyrektywa Rady 92/83/EWG[5] w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych ustala wspólne definicje produktów objętych podatkiem, zapewniając takie samo stosowanie tych samych produktów przez wszystkie Państwa Członkowskie. Dyrektywa dotycząca struktury określa również metodę naliczania podatku oraz kryteria ewentualnego przyznawania zwolnień i stawek ulgowych w odniesieniu do niektórych produktów.

5. Dyrektywa Rady 92/84/EWG[6] w sprawie zbliżenia stawek podatku akcyzowego dla alkoholu i napojów alkoholowych określa minimalne stawki podatku dla poszczególnych kategorii produktów. Stawki minimalne, powyżej których Państwa Członkowskie mogą swobodnie ustalać stawki krajowe, są następujące:

[5] Dyrektywa Rady 92/83/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych (Dz.U. L 316 z 31.10.1992, str. 21).

[6] Dyrektywa Rady 92/84/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie zbliżenia stawek podatku akcyzowego dla alkoholu i napojów alkoholowych (Dz.U. L 316 z 31.10.1992, str. 29).

Kategoria produktu *(dokładne definicje poszczególnych kategorii znajdują się w dyrektywie 92/83/EWG)*	**Stawka minimalna określona w dyrektywie**
Wino i napoje przefermentowane, niebędące winem ani piwem	**0 EUR** na 1 hektolitr wyrobu
Piwo	**0,748 EUR** na 1 hektolitr na 1 stopień Plato lub **1,87 EUR** na 1 hektolitr na 1 % zawartości alkoholu
Produkty pośrednie (np. wina wzmocnione; wina likierowe)	**45 EUR** na 1 hektolitr wyrobu
Alkohol etylowy i napoje spirytusowe	**550 EUR** na 1 hektolitr czystego alkoholu *Uwaga: Państwa Członkowskie stosujące stawkę nieprzekraczającą **1000 EUR** nie mogą stosować obniżeń stawki krajowej. Państwa Członkowskie stosujące stawkę przekraczającą **1000 EUR** nie mogą stosować obniżeń stawki krajowej poniżej tego poziomu.*

6. Wprowadzenie w 1993 r. powyższych stawek minimalnych spowodowało konieczność podwyższenia stawek stosowanych wówczas w siedmiu z dwunastu Państw Członkowskich[7]. Państwa Członkowskie mogą swobodnie ustalać stawki krajowe powyżej wymienionych stawek minimalnych. Spowodowało to rozbieżności stosowanych poziomów opodatkowania w ramach Wspólnoty, odzwierciedlające różnorodność aspektów polityki krajowej w tym względzie. W **załącznikach B1 do B4** przedstawiono dokładny przegląd stawek stosowanych przez Państwa Członkowskie w odniesieniu do poszczególnych kategorii produktów w dniu 1 maja 2004 r., z uwzględnieniem Państw Członkowskich, które przystąpiły do UE w tym dniu.

7. Warto zauważyć, że w oświadczeniu wpisanym do protokołu w momencie przyjęcia dyrektywy Rady 92/84/EWG Państwa Członkowskie zobowiązały się do traktowania stawek docelowych zaproponowanych przez Komisję w COM(89) 527 jako stawek odniesienia i zadeklarowały podjęcie starań w kierunku dostosowania stawek krajowych do tych stawek odniesienia. Wspomniane stawki docelowe są następujące:

[7] W odniesieniu do piwa: w Niemczech, Grecji, Francji i Luksemburgu.
W odniesieniu do napojów spirytusowych: w Grecji, Hiszpanii, Włoszech i Portugalii.

Alkohol etylowy i napoje spirytusowe	1398,1	EUR na 1 hektolitr czystego alkoholu
Wino niemusujące	18,7	EUR na 1 hektolitr wyrobu
Wino musujące	33	EUR na 1 hektolitr wyrobu
Piwo	1,496	na 1 hektolitr na 1 stopień Plato produktu końcowego
Wyroby pośrednie	93,5	EUR na 1 hektolitr wyrobu.

W praktyce przy ustalaniu stawek krajowych Państwa Członkowskie nie zawsze brały pod uwagę wymienione stawki docelowe, lecz z określonych powodów, głównie dla zaspokojenia potrzeb budżetowych, wykorzystywały elastyczność przewidzianą w wymienionym oświadczeniu do ustalania stawek podatku w sposób odmienny od wynikającego ze stawek docelowych.

8. W poniższej tabeli określono stawki minimalne dla poszczególnych kategorii produktów, podane w euro na hektolitr produktu i procent zawartości alkoholu, a także stawki minimalne na litr produktu o takiej zawartości alkoholu, jaką zwykle zawiera dany produkt dostępny w sprzedaży.

Kategoria wyrobów	**Stawka minimalna na 1 hektolitr na 1 % zawartości alkoholu**	**Stawka minimalna na litr produktu o takiej zawartości alkoholu, jaką zwykle zawiera dany produkt dostępny w sprzedaży**
Wino i napoje przefermentowane, niebędące winem ani piwem	**0 EUR**	**Wino (12 %) 0 EUR**
Piwo	**1,87 EUR**	**Piwo (5 %) 0,1 EUR**
Wyroby pośrednie	**2,5 EUR**	**Wyr. pośr. (18 %) 0,45 EUR**
Alkohol etylowy i napoje spirytusowe	**5,5 EUR**	**Napoje spiryt. (40 %) 2,2 EUR**

9. Łączne wpływy z podatku akcyzowego od napojów alkoholowych stanowią średnio **10,5 % wpływów ogółem z podatku akcyzowego** oraz **0,29 % łącznego PKB Państw Członkowskich** (zob. dane dla poszczególnych Państw Członkowskich w **załączniku A**).

2. OCENA STRUKTURY I STAWEK PODATKU AKCYZOWEGO

2.1. Uwagi ogólne

10. Artykuł 8 dyrektywy 92/84/EWG przewiduje, że co dwa lata Rada, działając na podstawie sprawozdania, a tam gdzie to stosowne, wniosku Komisji, dokona oceny stawek podatku akcyzowego ustanowionych w tej dyrektywie i stanowiąc jednomyślnie, po konsultacji z Parlamentem Europejskim, przyjmie niezbędne środki. Sprawozdanie Komisji oraz rozważania Rady powinny uwzględniać prawidłowe funkcjonowanie rynku wewnętrznego, konkurencję pomiędzy różnymi kate-

goriami napojów alkoholowych, realną wartość stawek podatku oraz szersze cele Traktatu.

2.2. Pierwsze sprawozdanie Komisji

11. We wrześniu 1995 r. Komisja przedstawiła pierwsze sprawozdanie, które oprócz napojów alkoholowych dotyczyło również tytoniu i olejów mineralnych[8]. Do sprawozdania nie był dołączony wniosek. W sprawozdaniu stwierdzono stagnację na rynku w obszarze stawek obowiązujących w stosunku do napojów alkoholowych. Według sprawozdania, sytuacja taka w owym czasie wskazywała, że stawka zerowa dla wina mogłaby ograniczyć możliwość zmian stawek dla innych napojów alkoholowych w tym samym Państwie Członkowskim oraz w sąsiednich Państwach Członkowskich. Sprawozdanie zawiera konkluzję, że kwestia opodatkowania alkoholu wymaga dalszych analiz, a przed podjęciem ostatecznych decyzji konieczne są dalsze konsultacje z wszystkimi zainteresowanymi stronami. Do tego czasu Państwa Członkowskie, w których obowiązują stawki minimalne lub zbliżone do nich, mogą utrzymać dotychczasowe stawki, unikając w ten sposób zakłóceń handlu, które mogłyby wyniknąć z wymuszonych korekt stawek.

12. W ramach procesu konsultacji z zainteresowanymi stronami Komisja postanowiła zorganizować w listopadzie 1995 r. w Lizbonie konferencję na temat podatku akcyzowego. Był to pierwszy etap trwającego procesu konsultacji. Celem konferencji była ocena funkcjonowania uzgodnień wspólnotowych dotyczących podatku akcyzowego, obowiązujących od stycznia 1993 r., a szczególnie ułatwienie Komisji realizacji zadania zaplanowania przyszłej polityki akcyzowej. Przebieg konferencji potwierdził trudności zasygnalizowane w sprawozdaniu oraz opinie stowarzyszeń handlowych i zajmujących się ochroną zdrowia, a także Państw Członkowskich; nie znaleziono jednak rozwiązania możliwego do przyjęcia.

13. W dniu 19 września 1996 r. Parlament Europejski przyjął opinię[9] na temat przeglądu przeprowadzonego przez Komisję oraz wezwał Komisję do przeanalizowania istniejących dyrektyw i zaproponowania odpowiednich zmian zgodnych z szeregiem wytycznych przedstawionych jako sugestie, a także do podjęcia działań na rzecz sprawiedliwego systemu podatkowego, eliminującego zakłócenia konkurencji pomiędzy napojami alkoholowymi.

3. ZAKRES NINIEJSZEGO (DRUGIEGO) SPRAWOZDANIA

3.1. Uwagi ogólne

14. Jak wskazano powyżej, celem niniejszego sprawozdania ma być ocena stawek podatku akcyzowego stosowanych dla alkoholu i napojów alkoholowych, z uwzględnieniem prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego, konkurencji pomiędzy różnymi kategoriami napojów alkoholowych, realnej wartości stawek podatku oraz szerszych celów Traktatu, takich jak ochrona zdrowia i polityka rolna.

---

[8] COM(95)285, 13.9.1995.

[9] Dz.U. C 320 z 28.10.1996, str. 205.

15. Sporządzenie sprawozdania było poprzedzone procesem konsultacji. Służby Komisji zwróciły się do Państw Członkowskich o przekazanie, za pomocą kwestionariusza, opinii na temat poszczególnych elementów podlegających ocenie. Ponieważ proces konsultacji rozpoczął się w 2001 r., nie objął on Państw Członkowskich, które przystąpiły do UE dnia 1 maja 2004 r., a zatem ich opinie nie są uwzględnione w sprawozdaniu. Do sformułowania swoich stanowisk na piśmie zostały również zaproszone stowarzyszenia handlowe i zajmujące się ochroną zdrowia; miały one także możliwość omówienia tych kwestii w czasie dwustronnych spotkań z Komisją.

16. W przypadku jednego z uwzględnianych aspektów – konkurencji między napojami alkoholowymi – Komisja zaangażowała niezależnego konsultanta do oceny zakresu tej konkurencji (ocena ta jest dalej zwana „badaniem konkurencji"). Ponadto przedmiotem badania były tendencje w konsumpcji napojów alkoholowych oraz przyczyny tych tendencji (np. zmiany w opodatkowaniu). W niektórych Państwach Członkowskich badano również kwestię dokonywania zakupów za granicą przez osoby prywatne oraz bezprawnego transgranicznego przepływu handlowego towarów, od których pobrano podatek.[10] (Zob. odniesienia do wyników badania w ust. 41, 42, 58).

3.2. Funkcjonowanie rynku wewnętrznego

17. Ta część sprawozdania zawiera ocenę wpływu stawek stosowanych przez Państwa Członkowskie na prawidłowe funkcjonowanie rynku wewnętrznego napojów alkoholowych.

18. Rozpatrując tę kwestię w pierwszym sprawozdaniu dokonano rozróżnienia trzech szerokich kategorii przepływu wewnątrz Wspólnoty produktów objętych akcyzą: przepływ handlowy z zawieszeniem podatku akcyzowego, transakcje handlowe towarami, od których pobrano podatek, oraz przepływ produktów dokonywany przez osoby prywatne. W niniejszym sprawozdaniu zachowano ten podział.

Handlowy przepływ towarów w ramach systemu zawieszenia podatku

19. Pierwszy raport zawiera ogólny wniosek mówiący, że w zakresie legalnego handlu system akcyzowy Wspólnoty działa zupełnie dobrze, pomimo dużych różnic stawek podatku akcyzowego pomiędzy Państwami Członkowskimi. Ponieważ przepływ towarów odbywa się na zasadzie zawieszenia podatku, zgodnie z którą podatek opłacany jest w Państwie Członkowskim przeznaczenia, według stawek obowiązujących w tym Państwie Członkowskim, mało prawdopodobne jest, aby różnice stawek doprowadziły do znacznych zakłóceń możliwości wyboru lub konkurencji ze strony przedsiębiorstw prowadzących obrót na tym poziomie łańcucha dystrybucji. Zostało to potwierdzone przez Państwa Członkowskie.

20. W pierwszym sprawozdaniu stwierdzono również, że ocena tego, jaki wpływ miało utrzymanie dysproporcji stawek przy jednoczesnej eliminacji kontroli granicznych na nieuczciwą działalność w tej dziedzinie, jest trudniejsza i zbyt wcześnie jest na ocenę, czy ilość takich nielegalnych transakcji wzrasta. Tym niemniej niedługo

---

[10] "Study on the competition between alcoholic beverages", Customs Associates Ltd., luty 2001. Streszczenie tego dokumentu badawczego znajduje się na stronie internetowej: http://europa.eu.int/comm/taxation_customs/publications/reports_studies/report.htm

po przedłożeniu sprawozdania Państwa Członkowskie wyraziły zaniepokojenie rosnącą ilością nadużyć w obszarze akcyzy. Doprowadziło to do utworzenia na początku 1997 r. Grupy Wysokiego Szczebla ds. Nadużyć w obszarze podatku akcyzowego, złożonej z przedstawicieli Państw Członkowskich i Komisji. Zadaniem Grupy było określenie charakteru i zakresu nadużyć, a także wad i słabości systemu regulacyjnego i kontrolnego, oraz sformułowanie zaleceń co do rozwiązań i możliwych poprawek w tych systemach. W sprawozdaniu z dnia 24 kwietnia 1998 r.[11] Grupa stwierdziła, że nadużycia w branżach tytoniowej i alkoholowej osiągnęły niepokojące rozmiary. W skali całej Unii Europejskiej straty w branży alkoholowej w 1996 r. wyniosły według oceny Państw Członkowskich ok. 1,5 mld euro (ok. 8 % łącznych wpływów z podatku akcyzowego od napojów alkoholowych). Dla porównania, w branży tytoniowej straty w tym samym roku wyniosły według oceny Państw Członkowskich ok. 3,3 mld euro (ok. 7,5 % łącznych wpływów z podatku akcyzowego od wyrobów tytoniowych). W sprawozdaniu stwierdzono również, że nadużycia w branży alkoholowej skupiają się głównie w systemie przechowywania i przepływu towarów wewnątrz Wspólnoty. Są to nadużycia na wielką skalę, wymierzone w rynki tych Państw Członkowskich, gdzie stawki podatku akcyzowego są wysokie. Oczywistą konsekwencją tych znacznych strat przychodów z podatku są ogromne zyski, które mogą w krótkim czasie być osiągnięte przez oszustów. W raporcie wskazano, że źródłem tych zysków jest bardzo wysoki poziom obciążeń podatkowych produktów w stosunku do ich podstawowej wartości oraz, w niektórych przypadkach, istnienie znacznych różnic stawek podatku akcyzowego i podatku od wartości dodanej pomiędzy niektórymi Państwami Członkowskimi.

21. Kilka Państw Członkowskich w swoich odpowiedziach na pytania zawarte w kwestionariuszu potwierdziło fakty ustalone w sprawozdaniu Grupy Wysokiego Szczebla ds. Nadużyć. Niektóre, jak Irlandia, Zjednoczone Królestwo i Francja, zgłosiły zwiększoną liczbę przypadków nadużyć polegających na przekierowaniu, kiedy to towary przewożone z jednego Państwa Członkowskiego do innego z zawieszeniem podatku akcyzowego są następnie przekierowywane w drodze, często do Państw Członkowskich stosujących relatywnie wysokie podatki. Inne Państwa Członkowskie poinformowały o wzroście przemytu alkoholu z państw zewnętrznych (w przypadku Finlandii) lub o wzroście liczby przypadków chałupniczej destylacji oraz orzeczeń przepadku napojów alkoholowych przywiezionych do kraju nielegalnie z innych Państw Członkowskich (w przypadku Szwecji). Jednak również Państwa Członkowskie stosujące relatywnie niskie stawki podatku akcyzowego, jak Portugalia, zgłosiły wzrost liczby nadużyć w branży alkoholu i napojów alkoholowych; nadużycia te przybierały przeważnie formę unikania opłacania podatku. Do Komisji dotarły też informacje o rosnącej liczbie sygnalizowanych przez poszczególne przedsiębiorstwa w branży alkoholowej przypadków braku zgłaszania towarów przewożonych wewnątrz Wspólnoty Europejskiej lub wywożonych do państw zewnętrznych, co powoduje, że przedsiębiorstwa te obciążane są podatkiem akcyzowym od towarów, które nie dotarły do miejsca przeznaczenia.

22. Na podstawie zaleceń Grupy Wysokiego Szczebla ds. Nadużyć, Komisja i Państwa Członkowskie podjęły szereg inicjatyw w celu zwalczania nadużyć. Do takich

---

[11] Sprawozdanie Grupy Wysokiego Szczebla ds. Nadużyć w branżach alkoholowej i tytoniowej, zatwierdzony przez Radę ds. Gospodarki i Finansów (Ecofin) w dniu 19 maja 1998 r.

działań należy przyjęcie zalecenia Komisji dotyczącego hurtowników[12] oraz komputeryzacja systemu przepływu i nadzoru produktów objętych podatkiem akcyzowym[13]. Inicjatywy te powinny spowodować poprawę skuteczności obecnego systemu regulacyjnego i kontrolnego oraz ułatwić walkę z nadużyciami i uchylaniem się od opodatkowania.

Handel towarami, od których pobrano podatek akcyzowy

23. W pierwszym sprawozdaniu odnotowano, że jedynie niewielki procent transakcji handlowych wewnątrz Wspólnoty odbywa się poza systemem zawieszenia podatku. Z pewnością nadal jest to aktualne w przypadku transakcji handlowych pomiędzy podmiotami gospodarczymi, do których stosuje się art. 7 dyrektywy 92/12/EWG. W takich przypadkach przepływ pomiędzy Państwami Członkowskimi odbywa się na podstawie uproszczonego dokumentu administracyjnego, a podatek akcyzowy opłacony w Państwie Członkowskim wyjścia jest zwracany po okazaniu dowodu zapłaty podatku w Państwie Członkowskim przeznaczenia. Państwa Członkowskie nie zgłosiły poważnych problemów, choć jedno z nich (Zjednoczone Królestwo) wskazało znaczne trudności wywołane fałszywymi wnioskami o zwrot podatku od towarów, które w rzeczywistości nie opuściły kraju i/lub nigdy nie zostały obłożone brytyjskim podatkiem. Zjednoczone Królestwo zaostrzyło jednak procedury zwrotu podatku, co skutecznie wyeliminowało możliwości dokonywania tego typu nadużyć. Ten przykład wskazuje, że oszuści działają w tym systemie, który w danym momencie uważany jest za najsłabszy. Ich działania charakteryzują się dużą elastycznością: w razie wzmocnienia jednego systemu przenoszą oni działalność i wykorzystują słabość innego. Dlatego też rozważając możliwe kroki w celu wzmocnienia danego systemu nie można żadnego z nich rozpatrywać w izolacji od innych.

24. Główny rodzaj działalności, będący przedmiotem informacji zawartych w tej części sprawozdania, to sprzedaż na odległość (sprzedaż towarów wysyłanych lub przewożonych bezpośrednio lub pośrednio przez sprzedawcę lub w jego imieniu do końcowego odbiorcy). Wiele Państw Członkowskich zgłosiło wzrost sprzedaży na odległość do odbiorców końcowych, szczególnie w branży wina i napojów spirytusowych, w wyniku rozwoju handlu elektronicznego. Procedury mające zastosowanie do tego rodzaju sprzedaży są określone w art. 10 dyrektywy 92/12/EWG i obejmują płatność podatku akcyzowego w Państwie Członkowskim przeznaczenia przez sprzedawcę lub w jego imieniu. O wzroście tego typu handlu świadczy relacjonowana przez Państwa Członkowskie rosnąca liczba podmiotów z innych Państw Członkowskich, dokonujących rejestracji w tych Państwach do celów opłacania podatku od sprzedaży na odległość.

25. Jednak niektóre Państwa Członkowskie (głównie stosujące wysokie stawki podatkowe) poinformowały, że przedsiębiorstwa zajmujące się sprzedażą przez Internet, mające siedziby w państwach o niskich stawkach podatku akcyzowego, w

---

[12] Zalecenie Komisji 2000/789/WE z 29 listopada 2000 r., ustanawiające wytyczne do zatwierdzania hurtowników zgodnie z dyrektywą Rady 92/12/EWG w odniesieniu do produktów objętych podatkiem akcyzowym

[13] Decyzja nr 1152/2003/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 czerwca 2003 r. w sprawie komputeryzacji przepływu wyrobów objętych podatkiem akcyzowym i nadzoru nad nimi (Dz.U. L 162 z 1.7.2003, str. 5).

coraz większym stopniu sprzedają produkty, od których pobrano podatek, klientom w obszarach o wyższym poziomie opodatkowania, nie płacąc odpowiedniego podatku w kraju odbiorcy. Przyczyn tego upatruje się w pewnym stopniu w złożoności procedur opłacania podatku akcyzowego w Państwie Członkowskim przeznaczenia, a także w kosztach przestrzegania tych procedur, które szczególnie dla małych i średnich przedsiębiorstw są często nieproporcjonalne w stosunku do wartości prowadzonej działalności. Ta sytuacja nie pozwala podmiotom prowadzącym handel ani obywatelom na czerpanie pełnych korzyści z istnienia rynku wewnętrznego. W innych jednak przypadkach witryny internetowe oferujące napoje alkoholowe były najwyraźniej tworzone w celu wykorzystywania różnic stawek między Państwami Członkowskimi. Sprzedawane produkty są wysyłane pocztą do klientów w innych Państwach Członkowskich i jest oczywiste, że trudno kontrolować takie wysyłki w ramach rynku wewnętrznego, gdzie regułą jest swobodny przepływ towarów.

26. Opisane powyżej problemy związane ze sprzedażą na odległość zostały omówione bardziej szczegółowo w sprawozdaniu Komisji z funkcjonowania postanowień art. 7-10 dyrektywy 92/12/EWG. W sprawozdaniu tym i dołączonym do niego wniosku dotyczącym dyrektywy zawarte są propozycje uproszczeń w procedurach sprzedaży na odległość, a także pewnej liberalizacji w sposobie dokonywania zakupów napojów alkoholowych na odległość[14]. W celu uzyskania dalszych szczegółów należy odnieść się do sprawozdania i wniosku dotyczącego art. 7-10 dyrektywy 92/12/EWG[15], przyjętych przez Komisję dnia 2 kwietnia 2004 r.

Zakupy za granicą

27. Zgodnie z zasadami rynku wewnętrznego osoby prywatne mogą kupować produkty, od których zapłacono podatek akcyzowy, w dowolnie wybranym Państwie Członkowskim i przewozić je do innego Państwa Członkowskiego bez konieczności ponownego opłacania podatku, pod warunkiem, że zakupione towary przeznaczone są na własny użytek tych osób lub ich rodzin i są przewożone przez te osoby do Państwa Członkowskiego przeznaczenia (art. 8 dyrektywy 92/12/EWG). Aby ustalić, czy dane produkty objęte podatkiem akcyzowym są przeznaczone na własny użytek podróżnego lub jego rodziny, Państwa Członkowskie muszą wziąć pod uwagę szereg kryteriów, między innymi ilość transportowanego produktu (art. 9 dyrektywy 92/12/EWG). W celu stosowania tego kryterium Państwa Członkowskie mogą również ustalić wzorcowe poziomy wyłącznie jako formę dowodu. Ponadto należy pamiętać, że trzy Państwa Członkowskie (Szwecja, Dania i Finlandia) otrzymały do końca 2003 r. upoważnienie do stosowania ograniczeń ilości produktów objętych podatkiem akcyzowym (w tym napojów alkoholowych), które mogą być wwożone na ich terytorium przez osoby przybywające z innych Państw Członkowskich bez konieczności opłacenia podatku akcyzowego (art. 26 dyrektywy 92/12/EWG).

28. Jeśli chodzi o skalę dokonywania zakupów za granicą, w pierwszym sprawozdaniu odnotowano, że zjawisko to było ogólnie rozpowszechnione, a jego skala rosła od

---

[14] W tym kontekście sprzedaż na odległość oznacza transakcję, w której produkty objęte podatkiem akcyzowym są wysyłane lub przewożone do nabywcy przez sprzedawcę lub w jego imieniu. Zakupy na odległość oznaczają transakcję, w której wysyłka lub przewóz jest dokonywana przez nabywcę lub w jego imieniu.

[15] COM(2004)227, 2.4.2004.

1992 r.; szczególnie dotyczyło to przywozu do Państw Członkowskich stosujących stawki znacznie wyższe od obowiązujących w sąsiednich Państwach Członkowskich. W pierwszym sprawozdaniu stwierdzono również, że w powszechnej opinii różnice stawek podatku akcyzowego były tu istotnym czynnikiem. W tej kwestii w sprawozdaniu Grupy Wysokiego Szczebla ds. Nadużyć stwierdzono, że poza nadużyciami na wielką skalę, dokonywanymi przez grupy zorganizowanej przestępczości, istnieje również znaczna liczba drobnych nadużyć obowiązujących zasad w stosunku do towarów, od których pobrano podatek, co jest wynikiem znacznych różnic stawek podatkowych pomiędzy Państwami Członkowskimi.

29. W odpowiedziach na pytania zawarte w kwestionariuszu, Państwa Członkowskie stosujące relatywnie niskie stawki podatków dla napojów alkoholowych nie wyrażały znacznego zaniepokojenia zjawiskiem zakupów za granicą i zwykle nie dysponowały żadnymi danymi na temat wielkości tego zjawiska. Państwa Członkowskie stosujące wysokie poziomy opodatkowania obserwują tę kwestię z większą uwagą. Na przykład Zjednoczone Królestwo przeprowadza coroczne badanie pasażerów odbywających podróże międzynarodowe w różnych portach morskich i lotniczych w całym kraju. Na podstawie tych badań szacuje się, że łączna wysokość strat i utraconych przychodów (z tytułu podatku akcyzowego i podatku od wartości dodanej) w wyniku przemytu towarów z kontynentu, w tym wszystkich rodzajów napojów alkoholowych, od których pobrano podatki, wzrosła z 70 mln funtów w 1992 r. do ok. 285 mln funtów w 1999 r. Większość ogólnej kwoty strat wynikała z przemytu piwa. Bardzo duże znaczenie miały tutaj różnice stawek podatku akcyzowego, choć w grę wchodziły również inne czynniki, np. ceny przed opodatkowaniem, kursy wymiany walut i ceny przewozu. W Danii szacuje się, że udział produktów kupionych przez konsumentów za granicą w łącznej konsumpcji Duńczyków w 2000 r. wynosił 18 % w przypadku piwa, 13,5 % w przypadku wina i 27 % w przypadku napojów spirytusowych. W Szwecji odnotowano wzrost zakupów za granicą w drugiej połowie lat 90., co wynikało prawdopodobnie z różnic stawek podatkowych. W 2000 r. wielkość zakupów za granicą wyniosła łącznie 1,26 litra czystego alkoholu na 1 osobę w wieku co najmniej 15 lat. Stanowiło to 17 % konsumpcji. W przypadku napojów spirytusowych udział ten wyniósł 27 %, w przypadku piwa 12 %, a w przypadku wina 14 %. W Finlandii handel przygraniczny napojami alkoholowymi odbywa się głównie z udziałem państw zewnętrznych, jako że różnica cen pomiędzy Finlandią a Rosją i Estonią jest szczególnie duża. Do tej pory handel przygraniczny z innymi Państwami Członkowskimi nie był istotnym problemem, jednak Finlandia spodziewa się zmiany tej sytuacji po rozszerzeniu UE. Organizacje handlowe w takich Państwach Członkowskich, jak Belgia i Niderlandy, stosujących bardziej „umiarkowane" poziomy opodatkowania, również skarżyły się, że dokonywanie przez obywateli tych krajów zakupów za granicą w Państwach Członkowskich stosujących dla wina i wina musującego stawki zerowe lub zbliżone do zera ma ujemny wpływ na podmioty będące członkami tych organizacji.

30. W przypadku Szwecji, Danii i Finlandii dwa czynniki miały lub będą miały wpływ na przyszły rozwój przychodów państw z alkoholu i napojów alkoholowych: fakt, że dnia 31 grudnia 2003 r. upływa ważność upoważnienia do stosowania ograniczeń ilości produktów objętych podatkiem akcyzowym, które mogą być wwożone na ich terytorium tych Państw przez osoby przybywające z innych Państw Członkowskich bez konieczności opłacenia podatku akcyzowego, oraz rozszerzenie UE. W wymienionych Państwach Członkowskich trwa dyskusja dotycząca tego, jaki wpływ

powinny mieć te wydarzenia na poziom stosowanych tam stawek podatku akcyzowego. Dania obniżyła stawkę podatku dla wyrobów spirytusowych o 45 % od października 2003 r., natomiast Finlandia obniżyła wszystkie stawki (dla piwa o 32 %, dla wina o 10 % i dla wyrobów spirytusowych o 44 %) od 1 marca 2004 r. Wpływ tych obniżek stawek na przychody tych Państw Członkowskich z tytułu podatków będzie uzależniony od ich wpływu na ogólne spożycie, a przede wszystkim od tego, do jakiego stopnia normalna sprzedaż zastąpi w tych Państwach Członkowskich zakupy za granicą i przemyt.

31. Opisana powyżej sytuacja pokazuje, że obywatele szeroko korzystają z możliwości kupowania produktów, od których pobrano podatek akcyzowy, w dowolnie wybranym Państwie Członkowskim i przewożenia ich do innego Państwa Członkowskiego bez konieczności ponownego opłacania podatku. Jest to całkowicie zgodne z prawem i stanowi podstawową swobodę przysługującą obywatelom na rynku wewnętrznym. Wyraźnie również widać, że do dokonywania zakupów za granicą w znacznym stopniu zachęcają różnice stawek podatkowych między Państwami Członkowskimi. Kontrola, czy towary transportowane przez osoby prywatne nie są przeznaczone do celów handlowych zamiast prywatnych, wymaga fizycznego sprawdzania podróżnych. Ponieważ jednak stałe kontrole na granicach wewnętrznych są niezgodne z podstawowymi zasadami rynku wewnętrznego zawartymi w art. 14 Traktatu, kontrole takie powinny mieć charakter sporadyczny (wyrywkowy) i odbywać się w ramach wewnętrznych ustaleń kontrolnych obejmujących cały obszar danego Państwa Członkowskiego. Kontrole takie powinny ponadto być zgodne z ogólnymi zasadami prawa Wspólnoty, a w szczególności nie powinny być prowadzone w sposób arbitralny lub wprowadzający niepotrzebne ograniczenia[16]. Kontrole podróżnych oraz sposób, w jaki są one przeprowadzane przez niektóre Państwa Członkowskie, często wywołują rozdrażnienie tych osób i doprowadziły już do skierowania do Komisji licznych skarg przeciwko tym Państwom Członkowskim. Sam fakt prowadzenia nadal takich kontroli fiskalnych jest często postrzegany przez osoby podróżujące jako ograniczenie ich prawa swobodnego poruszania się w ramach rynku wewnętrznego. W niniejszym sprawozdaniu nie poruszono kwestii, do jakiego stopnia Państwa Członkowskie mogą nadal prowadzić kontrole podróżnych. Jest jednak oczywiste, że szereg Państw Członkowskich nadal prowadzi tego rodzaju kontrole (mające na celu rozróżnienia zakupów za granicą *sensu stricto* od przemytu towarów, od których pobrano podatek) właśnie z tego powodu, że stawki podatku akcyzowego stosowane przez te Państwa są znacznie wyższe od stawek stosowanych przez sąsiednie Państwa Członkowskie.

Funkcjonowanie rynku wewnętrznego – wnioski

32. Z powyższej analizy jasno wynika, że zniesienie granic podatkowych w 1993 r. przy jednoczesnym utrzymaniu szerokiego zakresu różnych stawek stosowanych przez Państwa Członkowskie dla napojów alkoholowych, choć czasem korzystne dla konsumentów, powoduje szereg problemów dla rynku wewnętrznego.

---

[16] W tym kontekście zob. wyrok Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z dnia 27 kwietnia 1991 r. w sprawie 321/87.

33. Ponadto zarówno pojedyncze podmioty, jak i organizacje reprezentujące producentów napojów alkoholowych w niektórych Państwach Członkowskich wielokrotnie skarżyły się na zakłócenia konkurencji i przekierowania handlu na skutek dużych różnic stawek. Producenci oraz podmioty handlowe, mające siedziby w Państwach Członkowskich lub określonych ich regionach, gdzie obowiązują wysokie stawki podatku akcyzowego, zwracają uwagę na wysokie poziomy podatków i ujemne skutki wynikające dla ich działalności z nadużyć i przemytu, ale również z dokonywania zakupów za granicą przez konsumentów zachęconych względami podatkowymi (mimo że podmioty te są świadome, że z punktu widzenia konsumentów praktyki takie są całkowicie zgodne z prawem).

34. W większości Państw Członkowskich istnieje zgoda, że właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego wymaga dalszego zbliżania stawek. Nie ma jednak zgody co do sposobu osiągnięcia tego celu. Państwa Członkowskie stosujące wysokie stawki, zgłaszające wzrost skali zakupów za granicą, przemytu i nadużyć handlowych, wynikających z różnic stawek, podkreślają konieczność podwyższenia wszystkich stawek minimalnych. Spośród pozostałych Państw, wiele twierdzi jednak, że konieczne jest również pewne poświęcenie ze strony Państw Członkowskich stosujących bardzo wysokie stawki. W tym względzie należy zauważyć, że Dania i Finlandia dokonały niedawno znacznych obniżek stawek stosowanych wobec niektórych napojów alkoholowych w następstwie wygaśnięcia w dniu 31 grudnia 2003 r. odstępstw pozwalających tym państwom stosować ograniczenia ilości alkoholu, który mógł być wwożony przez osoby przybywające z innych państw Wspólnoty, a także w obliczu rozszerzenia UE w dniu 1 maja 2004 r.

3.3. Konkurencja pomiędzy napojami alkoholowymi

35. Tematem tej części jest ocena, w jakim stopniu istnieje konkurencja pomiędzy różnymi rodzajami napojów alkoholowych oraz czy należy zharmonizować podatek akcyzowy stosowany wobec konkurujących kategorii.

36. Określone w dyrektywie 92/84/EWG poziomy stawek minimalnych dla różnych kategorii produktów są wynikiem kompromisu politycznego i w ograniczonym stopniu uwzględniają kwestię konkurencji. Stawki minimalne dla piwa zostały ustanowione na stosunkowo niskim poziomie; można uznać, że wynika to z faktu, że piwo konkuruje z winem, dla którego stawkę minimalną ustalono na poziomie zerowym. Stawki dla napojów spirytusowych, a także w bardziej ograniczonym stopniu dla wyrobów pośrednich (zawierających alkohol destylowany), zostały ustalone na znacznie wyższym poziomie w przeliczeniu na procent zawartości alkoholu, co może oznaczać, że konkurencja pomiędzy tymi wyrobami a piwem i winem nie występuje lub jest ograniczona.

37. Dyrektywa 92/84/EWG sama w sobie nie zobowiązuje Państw Członkowskich do ustalania stawek krajowych dla różnych kategorii produktów na porównywalnych poziomach w przeliczeniu na procent zawartości alkoholu. Tym niemniej przy ustalaniu stawek Państwa Członkowskie muszą przestrzegać ogólnych przepisów zawartych w Traktacie WE, a szczególnie w art. 90, który stwierdza, że podatki wewnętrzne nie powinny dyskryminować wyrobów pochodzących z innych Państw Członkowskich ani pośrednio chronić innych produktów krajowych. Na podstawie tego przepisu Europejski Trybunał Sprawiedliwości w sprawie C-170/78 orzekł, że w sytuacji, kiedy dane Państwo Członkowskie nie może być uznane za producenta danego napoju (wina), nie może nakładać na ten wyrób podatku zapewniającego

ochronę produktu krajowego najbliżej konkurującego z tym napojem (piwa). Zgodnie z tym wszystkie Państwa Członkowskie, które nie produkują wina, są zobowiązane stosować do wina i piwa stawki podatków o porównywalnej wysokości (z uwzględnieniem zawartości alkoholu w tych produktach), a ich swoboda w ustalaniu stawek podatku akcyzowego jest ograniczona. W nowszej sprawie (C-166/98) zwrócono się do Trybunału, zgodnie z art. 234 Traktatu WE, z pytaniem prejudycjalnym dotyczącym ważności dyrektyw 92/83/EWG i 92/84/EWG. Pytanie dotyczyło ewentualnej nieważności dyrektyw z punktu widzenia Traktatu WE, a w szczególności drugiego akapitu art. 90; nieważność miałaby wynikać z faktu, że dyrektywy zobowiązywały Państwa Członkowskie do podniesienia stawki podatku od piwa do wysokości stawki minimalnej, z czego wynikły różnice stawek mogące spowodować dyskryminację piwa w stosunku do wina. Trybunał orzekł, że w toku rozpatrzenia pytania nie ujawniono żadnego czynnika, który mógłby spowodować nieważność wspomnianych dyrektyw. Trybunał argumentował między innymi, że margines swobody przysługujący Państwom Członkowskim jest wystarczająco szeroki dla uzyskania pewności, że związek stawek podatkowych dla wina i piwa wyklucza ochronę krajowej produkcji w znaczeniu art. 90 Traktatu.

38. Państwa Członkowskie ogólnie wskazywały, że stopień, w jakim dany produkt konkuruje z innym, nie ma decydującego znaczenia dla ustalenia poziomów stawek stosowanych wobec różnych kategorii produktów. W opinii Państw Członkowskich cena nie jest głównym czynnikiem wpływającym na wybór dokonywany przez konsumentów, a inne czynniki (przyzwyczajenia, okoliczności, kultura, klimat) mogą mieć większe lub przynajmniej takie samo znaczenie. W konsekwencji, pomijając wymogi wynikające ze wspomnianych powyżej przepisów Traktatu WE, względy te nie są zwykle brane pod uwagę przy ustalaniu stawek krajowych. Jest to uwidocznione w tabeli w **załączniku C**, przedstawiającej stawki podatku akcyzowego wyrażone na hektolitr i procent zawartości alkoholu, obowiązujące dla różnych kategorii napojów alkoholowych. Państwa Członkowskie stosujące wysokie stawki (szczególnie Dania, Szwecja, Zjednoczone Królestwo i Irlandia) podkreślały jednak w swoich odpowiedziach na pytania kwestionariusza, że w przeciwieństwie do Państw Członkowskich będących producentami wina muszą one stosować wobec produktów konkurujących równe stawki, zgodnie z orzecznictwem Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości, gdy tymczasem Państwa Członkowskie produkujące zarówno wino, jak i piwo, mają swobodę ustalania stawek bez uwzględniania kwestii konkurencji.

39. Producenci piwa i wina nie uważają konkurencji między różnymi rodzajami napojów alkoholowych za kwestię o dużym znaczeniu. Szczególnie w opinii producentów wina zerowa stawka dla wina nie stanowi problemu z punktu widzenia konkurencji z innymi napojami alkoholowymi, z dwóch powodów. Po pierwsze, konsumpcja win stołowych, ale również win gatunkowych, spada w Państwach Członkowskich stosujących stawkę zerową lub zbliżoną do zera. Po drugie, według opinii tych producentów, konkurencja pomiędzy różnymi napojami nie zależy od ceny, ale raczej od innych czynników, np. tradycji, kultury, miejsca i czasu konsumpcji, mody, wieku, otoczenia społecznego i marketingu.

40. Z drugiej strony producenci wyrobów spirytusowych postrzegają obecnie obowiązujące poziomy stawek minimalnych jako usankcjonowanie dyskryminacji wyrobów spirytusowych w krajowych politykach akcyzowych. W ich opinii wszystkie produkty w pewnym stopniu konkurują ze sobą, a zatem konieczne jest zmniejszenie

dyskryminacji wyrobów spirytusowych w stosunku do piwa i wina poprzez obniżenie stawki minimalnej dla wyrobów spirytusowych. Według tych państw akcyza może mieć również wpływ na udziały różnych kategorii napojów alkoholowych w rynku w wyniku konkurencji cenowej. Szczególnie w Państwach Członkowskich stosujących wyższe stawki podatków wyroby spirytusowe są bardziej wrażliwe na cenę niż inne kategorie wyrobów alkoholowych.

41. W badaniu konkurencji pomiędzy napojami alkoholowymi przeanalizowano związek popytu na określone kategorie napojów z ich własnymi cenami oraz z cenami innych kategorii napojów[17]. Związek popytu na dany napój z cenami innych napojów jest wskaźnikiem stopnia konkurencji pomiędzy napojami. Przed rozpatrzeniem wyników należy zwrócić uwagę na podkreślone przez konsultanta trudności związane z tym podejściem. Po pierwsze konsultant stwierdził, że w większości Państw Członkowskich dane na temat cen napojów alkoholowych albo są bardzo skąpe, albo ich jakość nie pozwala na rzetelne szacowanie związku popytu na dany napój z cenami innych napojów alkoholowych. Ponadto okazało się, że na konkurencję między napojami alkoholowymi oraz częstość zmian spożywanych napojów przez konsumentów wpływa szereg czynników. Dla przykładu postawy konsumentów wobec picia wina mogą zmieniać się na przestrzeni lat, doprowadzając do wzrostu konsumpcji wina kosztem innych kategorii napojów, choć jest to sprzeczne z obecną tendencją. Dlatego też w wielu sytuacjach zmiana konsumowanego napoju na rzecz wina jest niezależna od relatywnej ceny wina w porównaniu z cenami innych napojów, a więc zmiana taka nastąpiłaby nawet przy braku relatywnych zmian cen w czasie. Konsultant zwrócił uwagę, że z tych powodów szacowanie wpływu cen na konsumpcję jest wyjątkowo trudne, ponieważ kluczowym czynnikiem wpływającym na zmiany konsumowanych napojów mogą być zmienne gusty konsumentów. Jest jednak faktem, że w ostatnich latach spadło spożycie zarówno wina gatunkowego, jak i stołowego[18].

42. Konsultant dokonał szacunków związku popytu na określone napoje alkoholowe z ich własnymi cenami oraz z cenami innych napojów dla tych krajów i produktów, dla których dostępne były wystarczające dane na temat cen. W większości przypadków wyniki oszacowań wskazywały, że związek popytu z ceną danego produktu jest we wszystkich kategoriach ujemny, ale nie różni się istotnie od zera, co wskazywałoby, że popyt na każdy typ napoju alkoholowego jest stosunkowo mało zależny od zmian cen tego napoju. Również związek popytu z cenami innych produktów był, ogólnie rzecz biorąc, stosunkowo nieznaczny, co wskazuje, że popyt na dany typ napoju alkoholowego nie zależy w znacznym stopniu od cen innych napojów alkoholowych.

Konkurencja pomiędzy napojami alkoholowymi – wnioski

43. Na podstawie różnych poglądów wyrażonych w tej kwestii, a także wyników badania konkurencji, trudno jest wyciągnąć jednoznaczne wnioski. Wybór danej

---

17 Wnioski z tego badania nie przeczą analizie Komisji w sprawach dotyczących konkurencji.

18 Szacuje się, że w skali UE 15 całkowite spożycie w przeliczeniu na jednego mieszkańca spadło z 37 l w 1990 r. do ok. 33 l w 2002 r. Spożycie wina stołowego spadło z ok. 20,5 l do ok. 15 l. Tendencje te są silniejsze w niektórych państwach południowych, produkujących wino. Np. we Włoszech ogólne spożycie wina w przeliczeniu na 1 mieszkańca spadło z ok. 63 l do ok. 47 l, a we Francji – z ok. 67 l do ok. 58 l.

kategorii produktu przez konsumenta zależy od rozmaitych czynników, między innymi od ceny, która z kolei jest uzależniona od poziomu stawki podatku akcyzowego stosowanej dla danego produktu. Stopień, w jakim poziom stawek wpływa na wybory dokonywane przez konsumentów, jest różny w różnych Państwach Członkowskich i z reguły jest wyższy w tych Państwach Członkowskich, gdzie stawki podatku są wysokie i stanowią relatywnie większą część ceny.

3.4. Realna wartość stawek

44. Kolejnym elementem wymagającym rozpatrzenia zgodnie z art. 8 dyrektywy 92/84/EWG jest realna wartość stawek podatku akcyzowego. Innymi słowy, czy należy uwzględniać wpływ inflacji od momentu wprowadzenia stawek minimalnych, czy też pozostawić tę kwestię do decyzji Państw Członkowskich? Zgodnie z danymi Eurostat na temat rocznego tempa zmian zharmonizowanego wskaźnika cen konsumpcyjnych (HICP) w latach 1993-2002, ogólna stopa inflacji w skali całej Unii Europejskiej w okresie od 1 stycznia 1993 r. a 31 grudnia 2002 r. wyniosła ok. 24,04 %[19].

45. Rewaloryzacja stawek minimalnych z uwzględnieniem określonej powyżej stopy wzrostu przyniosłaby następujące wyniki:

Produkt	***Stawka wyrażona w odniesieniu do:***	***Obecna stawka minimalna***	***Indeksowana stawka minimalna w dniu 1 stycznia 2003 r. (obecna stawka × 1,24)***
Wino (niemusujące i musujące)	**1 hektolitra**	**0 EUR**	**0 EUR**
Piwo	**1 hektolitra/1 stopnia Plato lub 1 hektolitra/% zawartości alkoholu**	**0,748 EUR** lub **1,87 EUR**	**0,93 EUR** lub **2,32 EUR**
Wyroby pośrednie	**1 hektolitra**	**45 EUR**	**56 EUR**
Alkohol etylowy	**1 hektolitra czystego alkoholu**	**550 EUR**	**682 EUR**

46. Przy zastosowaniu takiej rewaloryzacji w dniu 1 maja 2004 r. niektóre Państwa Członkowskie musiałyby podnieść obowiązujące w nich stawki:

a) dla piwa – w siedmiu Państwach Członkowskich (LU, DE, ES, CZ, LT, LV, MT);

[19] Właściwy pomiar HICP rozpoczął się od wyznaczenia wskaźnika dla 1997 r. Dane za lata przed 1997 r. opierają się na przybliżeniu HICP. Przyjęto następujące roczne stopy zmian HICP: 1993: 3,4 %; 1994: 2,8 %; 1995: 2,8 %; 1996: 2,4 %; 1997: 1,7 %; 1998: 1,3 %; 1999: 1,2 %; 2000: 1,9 %; 2001: 2,2 %; 2002: 2,1 %.

b) dla wyrobów pośrednich – w siedmiu Państwach Członkowskich (EL, ES, IT, PT, HU, MT, CY);

c) dla wyrobów spirytusowych – w trzech Państwach Członkowskich (IT, CY, SK).

47. W odpowiedziach na pytania zawarte w kwestionariuszu większość Państw Członkowskich opowiedziała się za podniesieniem stawek minimalnych zgodnie z inflacją w celu utrzymania ich realnej wartości. Niektóre z nich uzależniają to jednak od wprowadzenia dodatniej stawki dla wina, aby nie powiększać dysproporcji pomiędzy winem a innymi napojami alkoholowymi, chociaż uwzględnienie inflacji bez wprowadzenia dodatniej stawki dla wina oznaczałoby jedynie przywrócenie sytuacji z 1 stycznia 1993 r. W pierwszym sprawozdaniu odnotowano wyraźną stagnację w obszarze obowiązujących stawek, co według autorów sprawozdania wskazywało, że stawka zerowa dla wina mogłaby ograniczyć możliwość zmian stawek dla innych napojów alkoholowych w tym samym Państwie Członkowskim oraz w sąsiednich Państwach Członkowskich. Wiele Państw Członkowskich jest jednak zdania, że sytuacja różni się w zależności od państwa i zależy od takich czynników, jak tradycja, kultura, a także miejsce i czas spożycia.

Realna wartość stawek – wnioski

48. Podwyższenie stawek minimalnych dla uwzględnienia inflacji z definicji nie powoduje wzrostu ich realnej wartości. Z kolei brak odzwierciedlenia wpływu inflacji w wysokości konkretnych stawek minimalnych powodowałby obniżenie ich realnej wartości. Wspomniane podwyższenie stawek minimalnych jest zatem konieczne w celu utrzymania takiego minimalnego poziomu stawek, jaki Rada uznała w 1992 r. za konieczny dla zapewnienia funkcjonowania rynku wewnętrznego bez granic fiskalnych. W tym kontekście należy zauważyć, że stawki minimalne dla innych wyrobów objętych akcyzą (tytoniu i olejów mineralnych) podlegały podwyższeniu zgodnie z inflacją. Obowiązujący obecnie system podatku akcyzowego od alkoholu jest jednak systemem stawek minimalnych i Państwa Członkowskie mogą podwyższać stosowane w nich stawki w celu uwzględnienia inflacji bez dokonywania zmian w obowiązującym obecnie systemie.

49. Jednakże w przypadku napojów alkoholowych niektóre Państwa Członkowskie wiążą tę kwestię z zagadnieniem dodatniej stawki minimalnej dla wina, co pozostaje sprawą bardzo kontrowersyjną (zob. część 3.5.2.).

3.5. Szersze cele Traktatu

50. Artykuł 8 dyrektywy 92/84/EWG wymaga, aby przy każdej ocenie stawek podatku akcyzowego stosowanych dla napojów alkoholowych uwzględniać szersze cele Traktatu. Również w kontekście niniejszego sprawozdania istotnymi kwestiami są polityka zdrowotna, polityka rolna, cele regionalne, rozwój obszarów wiejskich i kwestie kulturowe. Innymi zagadnieniami wymagającymi uwagi są: rozszerzenie oraz skutki proponowanych środków dla krajów kandydujących.

3.5.1. Polityka zdrowotna i społeczna

51. Artykuł 152 Traktatu stanowi, że przy określaniu i urzeczywistnianiu wszystkich polityk i działań Wspólnoty zapewnia się wysoki poziom ochrony zdrowia

ludzkiego. W tym kontekście w pierwszym sprawozdaniu przypomniano, że opodatkowanie alkoholu jest potencjalnym środkiem powstrzymującym przed nadmiernym spożyciem, co może mieć pozytywne skutki w postaci zmniejszenia problemów związanych ze spożyciem i nadużywaniem alkoholu oraz alkoholizmem. Jednak w ostatnich kilku latach doniesienia medyczne wskazywały również na pozytywny wpływ niektórych napojów alkoholowych na zdrowie, pod warunkiem umiarkowanego spożycia.

52. Na poziomie krajowym, w odpowiedziach na pytania kwestionariusza większość Państw Członkowskich stwierdziła, że kwestie związane z polityką zdrowotną nie wpływają na poziom stawek, choć niektóre Państwa Członkowskie dodały, że istnieje presja w tym kierunku ze strony organizacji ochrony zdrowia. Tylko w jednym Państwie Członkowskim (Szwecji) kwestie zdrowotne mają zasadnicze znaczenie w określaniu stawek. W innych krajach stosujących wysokie stawki (jak Finlandia, Zjednoczone Królestwo i Dania) kwestie te mają obecnie mniejsze znaczenie, niż w przeszłości. Jako powód takiego stanu rzeczy Zjednoczone Królestwo powołało się na niezgodności dowodów naukowych świadczących o korzyściach i niebezpieczeństwach wynikających ze spożywania alkoholu.

53. Producenci podkreślają podejmowane przez siebie wysiłki w kierunku promowania odpowiedzialnych postaw wobec spożywania alkoholu. W opinii producentów zdecydowana większość konsumentów w Europie pije alkohol w sposób rozsądny, umiarkowany i z przyjemnością. Producenci uważają również, że alkohol spożywany w umiarkowanych ilościach może mieć korzystne skutki dla zdrowia, niezależnie od rodzaju napoju. W ich opinii polityki, których celem jest zmniejszenie ogólnego spożycia alkoholu na osobę metodą wysokiego opodatkowania, nie są skuteczne wobec osób nadużywających alkoholu, a doświadczenie wskazuje, że takie podejście może mieć nawet niezamierzone negatywne skutki (np. przemyt i nielegalna produkcja).

54. Organizacje zajmujące się ochroną zdrowia, szczególnie Eurocare (ruch na rzecz zapobiegania problemom alkoholowym w Europie), są zdania, że poprzez opodatkowanie należy zapewniać wysoki poziom cen, ponieważ istnieje wyraźny związek pomiędzy ceną a wielkością spożycia. Ponadto w opinii tych organizacji podatki od alkoholu należy wykorzystywać do finansowania działalności ograniczającej spożycie alkoholu, w tym edukacji zdrowotnej, badań dotyczących polityki alkoholowej oraz wsparcia ochrony zdrowia. W tym względzie zwracają one uwagę, że w opublikowanej przez siebie Białej Księdze w sprawie wzrostu, konkurencyjności i zatrudnienia[20] Komisja wzywała już do internalizacji kosztów zewnętrznych spożycia napojów alkoholowych. Jeśli chodzi o korzystne skutki spożycia alkoholu, Eurocare – apelując o wielką ostrożność w stwierdzaniu takich pozytywnych skutków – podziela pogląd, że różnice pomiędzy poszczególnymi napojami w tym względzie są minimalne: większość korzystnych efektów wydaje się być związana z alkoholem zawartym w winie, piwie i napojach spirytusowych, a nie z innymi składnikami tych napojów.

[20] „Growth, Competitiveness, Employment – The challenges and ways forward into the 21st century – White Paper" – COM(93) 700 z 5.12.93.

Polityka zdrowotna i społeczna – wnioski

55. Przy ustalaniu stawek większość Państw Członkowskich zwykle nie bierze pod uwagę zagadnień związanych z polityką zdrowotną, choć obecnie obowiązujące prawodawstwo Wspólnoty, określając jedynie stawki minimalne, daje im duże pole manewru, pozwalające uwzględniać kwestie zdrowia publicznego w polityce podatkowej. W każdym razie, aby podatek akcyzowy mógł odegrać długoterminową rolę, zarówno jako środek zmniejszający ogólne spożycie, jak i jako narzędzie internalizacji zewnętrznych i społecznych kosztów nadużywania alkoholu, w opinii niektórych Państw Członkowskich konieczne jest przynajmniej podwyższenie stawek minimalnych zgodnie z inflacją.

3.5.2. Polityka rolna

56. Wino jest określone w Traktacie jako produkt rolny. W czternastu z 25 Państw Członkowskich podatek akcyzowy od wina nie obowiązuje (w 12 państwach) lub jest bardzo niski (we Francji i na Węgrzech). Wprowadzenie dodatniej stawki podatku akcyzowego dla wina mogłoby wpłynąć na jego spożycie oraz na wspólną organizację rynku wina. Polityka rolna zawsze była przywoływana przez Państwa Członkowskie produkujące wino jako argument uzasadniający stosowanie zerowej stawki dla tego produktu. Niektóre z tych Państw zwracają uwagę na trudną sytuację plantatorów winorośli, która nie pozwala na zastosowanie dodatniej stawki dla wina.

57. W chwili przyjmowania pierwszego sprawozdania trwała reforma wspólnej organizacji rynku wina w ramach Wspólnej Polityki Rolnej. Celem reformy było rozwiązanie istniejącego problemu nadprodukcji połączonej ze spadającym spożyciem, szczególnie win stołowych, w Państwach Członkowskich produkujących wino. Reforma, o której mowa, została zakończona w 1999 r.[21] Celem nowej wspólnej organizacji rynku (CMO) jest lepsze wzajemne dopasowanie podaży i popytu na wino. Do głównych jej aspektów należą ograniczenia tworzenia nowych plantacji i restrukturyzacja potencjału produkcyjnego, mająca doprowadzić do zmniejszenia wielkości produkcji win stołowych oraz do uprawy odmian dających wino wyższej jakości, co byłoby bardziej zgodne z zapotrzebowaniem rynku. Przyjęto odpowiednie środki interwencji na rynku (głównie wsparcie finansowe dla destylacji wina, przechowywania, wykorzystywania moszczu do celów innych niż produkcja wina). W szczególności ograniczono do dwóch liczbę obowiązkowych form destylacji i wprowadzono kryzysową formę destylacji w wypadku szczególnych zakłóceń rynku. Nowa CMO stanowi krok w kierunku środków bardziej zorientowanych na określony cel oraz zmiany w sposobach uprawy winorośli w celu produkowania wyrobów o wyższej jakości.

58. Zwolennicy zerowej stawki dla wina argumentują, że jest ona środkiem pomocniczym koniecznym do utrzymania jednego z podstawowych celów polityki wspólnej organizacji rynku wina, a mianowicie równowagi rynku. Ewentualny spadek spożycia w wyniku wprowadzenia dodatniej stawki mógłby rzeczywiście negatywnie wpłynąć na równowagę rynku. Ponadto spadek spożycia musiałby w krótkiej perspektywie czasowej być zrekompensowany zwiększonym stosowaniem interwencyjnych środków rynkowych, głównie w formie destylacji nadwyżek wina dla uzyskania alkoholu. Wysokie koszty takiej destylacji pokrywane są z budżetu

[21] Rozporządzenie Rady (WE) nr 1493/1999 z dnia 17 maja 1999 r. (Dz.U. L 179 z 14.07.1999).

Wspólnoty. Z drugiej strony stawka zerowa jest środkiem ogólnym o nieukierunkowanym charakterze i ma zastosowanie również do rozwijających się segmentów rynkowych, mianowicie segmentów win gatunkowych i importowanych, gdzie problemy ze znalezieniem rynku zbytu są mniejsze lub w ogóle nie występują. Ponadto podstawowe problemy strukturalne są głównie wynikiem zmieniających się wzorców konsumpcji w Państwach Członkowskich produkujących wino. Świadczą o tym wyniki badania konkurencji, w ramach którego analizowano również zmiany spożycia na osobę różnych produktów. Spożycie wina na osobę w południowych Państwach Członkowskich (Hiszpania, Francja, Włochy i Portugalia) wyraźnie spadło w ciągu ostatnich trzech dziesięcioleci, choć nadal pozostaje na wysokim poziomie w porównaniu do państw nieprodukujących wina. Zjawisko to było częściowo równoważone przez wzrost popytu na wino w krajach, które stosują wysokie stawki podatku akcyzowego dla wina, i w których tradycyjnie, w ogólnej opinii, dominuje spożycie piwa. Z kolei spożycie piwa na osobę w Państwach Członkowskich południowej Europy (Grecja, Portugalia, Włochy i Hiszpania) znacznie wzrosło, jednocześnie wykazując w latach 90. niewielki spadek w wielu północnych Państwach Członkowskich (Austria, Belgia, Niemcy, Dania, Zjednoczone Królestwo, Luksemburg i Niderlandy).

59. Ogólnie rzecz biorąc, kraje i przedsiębiorstwa produkujące wino zdecydowanie sprzeciwiają się wprowadzeniu dodatniej minimalnej stawki dla tego produktu. Wysuwają one argumenty, że w większości Państw Członkowskich produkujących wino nigdy nie było ono objęte podatkiem akcyzowym, a także, że wino jest integralną częścią ich kultury i z powodów politycznych byłoby trudno wprowadzić obowiązkowe opodatkowanie wina. Zwraca się również uwagę, że spożycie wina w Państwach Członkowskich produkujących wino, stosujących stawkę zerową lub bardzo niski podatek kontrolny, wynosi ok. 85% spożycia ogółem w Unii Europejskiej, a więc ewentualne problemy związane z rynkiem wewnętrznym dotyczą jedynie niewielkiej, wynoszącej 15%, części konsumpcji wina w UE. Kolejny argument mówi, że zerowa stawka dla wina jest koniecznym środkiem pomocniczym promującym cele CMO dla wina oraz że w obecnej sytuacji, w jakiej znajduje się rynek wina, wprowadzenie jakiegokolwiek (nawet niskiego) obowiązkowego opodatkowania w państwach produkujących wino byłoby uznane za szkodliwe. Istnieją ponadto obawy, że kolejnym krokiem będzie podwyższanie minimalnego poziomu opodatkowania wina. Producenci wina uważają również, że dodatnia stawka dla tego wyrobu w żadnym stopniu nie przyczyni się do rozwiązania problemów rynku wewnętrznego spowodowanych przez ogromne różnice poziomów podatków pomiędzy Państwami Członkowskimi stosującymi wysokie i niskie stawki.

60. Podnosi się wreszcie argument, że opodatkowanie wina oznaczałoby wprowadzenie lub zwiększenie obciążeń administracyjnych dla setek tysięcy małych plantatorów winorośli oraz organów administracyjnych w Państwach Członkowskich produkujących wino w stopniu nieproporcjonalnym do przychodów, które środek ten przyniesie. Ponieważ jednak produkcja wina podlega już ścisłej kontroli jakości i przepływu w ramach CMO dla wina, a także na mocy dyrektywy 92/12/EWG, obciążenia te mogą w zakresie przepływów wewnątrz Wspólnoty być mniejsze, niż się obecnie wydaje.

Polityka rolna – wnioski

61. Jak wynika z powyższego opisu różnych stanowisk, opodatkowanie wina pozostaje nadal kwestią bardzo kontrowersyjną i politycznie delikatną. Niektóre Państwa Członkowskie nieprodukujące wina wymagają, aby wszelkie zmiany minimalnych stawek dla jakichkolwiek rodzajów napojów alkoholowych były uzależnione od wprowadzenia dodatniej minimalnej stawki podatku akcyzowego dla wina, natomiast kraje produkujące wino ogólnie rzecz biorąc nadal sprzeciwiają się wprowadzeniu minimalnej stawki dla tego produktu.

62. W tej sytuacji, kiedy zmiana obecnego poziomu stawek minimalnych wydaje się bardzo trudna, pojawia się kolejne istotne pytanie. Mianowicie, czy uzasadnione jest utrzymanie obecnego systemu monitorowania produktów objętych akcyzą (system przepływów z zawieszeniem podatku akcyzowego, pomiędzy upoważnionymi składami podatkowymi, ustanawianie gwarancji, dokumenty towarzyszące itp.) dla takich produktów jak wino i piwo, objętych podatkiem akcyzowym, którego bezwzględny poziom jest niższy niż poziom podatku VAT stosowanego dla tych produktów w co najmniej 10 z 15, a obecnie 20 z 25, Państw Członkowskich.

3.5.3. Rozszerzenie Unii Europejskiej

63. Państwa Członkowskie, które przystąpiły do UE w dniu 1 maja 2004 r., stosują już dla napojów alkoholowych stawki równe obecnym stawkom minimalnym lub wyższe od nich. Kraje kandydujące, w przypadku których negocjacje o przystąpieniu trwają (Rumunia i Bułgaria), również nie zwracały się o ustanowienie okresów przejściowych po dacie ich przystąpienia w celu dostosowania własnych stawek do obecnego poziomu stawek minimalnych. W **załącznikach B1 do B4** uwzględniono stawki podatków akcyzowych dla alkoholu i napojów alkoholowych stosowane przez Państwa Członkowskie, które przystąpiły do UE dnia 1 maja 2004 r., a także przez kraje kandydujące.

3.6. Okres prowadzenia badania

64. Artykuł 8 dyrektywy 92/84/EWG przewiduje, że co dwa lata Rada, działając na podstawie sprawozdania, a tam gdzie to stosowne, wniosku Komisji, dokona oceny stawek podatku akcyzowego ustanowionych w tej dyrektywie i stanowiąc jednomyślnie, po konsultacji z Parlamentem Europejskim, przyjmie niezbędne środki.

65. Komisja jest zdania, że okres dwóch lat jest zbyt krótki, aby dokonać koniecznej dogłębnej oceny działania rynku wewnętrznego oraz innych aspektów, które powinny być uwzględnione w sprawozdaniu Komisji, a także aby zapewnić właściwą perspektywę do oceny zmian w prawodawstwie Państw Członkowskich. Bardziej właściwy dla oceny działania rynku wewnętrznego oraz skutków ewentualnych zmian w prawodawstwie byłby okres czteroletni. Z tego względu ewentualny przyszły wniosek dotyczący zmiany istniejących ramowych przepisów Wspólnoty dotyczących opodatkowania alkoholu powinien uwzględniać zmianę art. 8 dyrektywy 92/84/EWG w ten sposób, aby przewidywał on analizę co cztery lata, a nie jak dotychczas, co dwa lata.

4. STRUKTURA PODATKU AKCYZOWEGO OD NAPOJÓW ALKOHOLOWYCH

66. Choć artykuł 8 dyrektywy 92/84/EWG zobowiązuje Komisję jedynie do sporządzenia sprawozdania zawierającego analizę stawek podatku akcyzowego ustanowionych w tej dyrektywie, Komisja jest zdania, że w ramach tej analizy należy również rozważyć zmiany w strukturze opodatkowania, ponieważ to zagadnienie jest ściśle związane z kwestią stawek. Szczególnie dotyczy to kwestii klasyfikacji napojów alkoholowych do poszczególnych kategorii określonych w dyrektywie dotyczącej struktury (dyrektywa 92/83/EWG). W toku konsultacji poprzedzających sporządzenie sprawozdania wynikły następujące trzy zagadnienia:

a) Odmienne traktowanie wina i wina musującego;

b) Przystosowanie kodów CN (nomenklatury celnej) stosowanych do określania kategorii produktów;

c) Klasyfikacja produktów dla potrzeb akcyzy.

4.1. Odmienne traktowanie wina i wina musującego

67. Obecnie dyrektywy 92/83/EWG i 92/84/EWG pozwalają Państwom Członkowskim na stosowanie różnych stawek dla wina i wina musującego. Jak widać w tabeli w **załączniku B1**, obecnie osiem Państw Członkowskich (IE, UK, DK, NL, BE, FR, DE, AT) korzysta z tej możliwości.

68. Niemcy i Austria stosują obecnie stawkę zerową dla wina, ale stosunkowo wysokie stawki dla wina musującego. W Belgii, Danii, Francji, Zjednoczonym Królestwie, Irlandii i Niderlandach stawka stosowana dla wina musującego jest wyższa od stawki (dodatniej) dla wina niemusującego (**zob. załącznik B1**). Cztery Państwa Członkowskie (DE, BE, NL, AT) stosują również różne stawki dla wyrobów pośrednich musujących i niemusujących (**zob. załącznik B3**).

69. Wspomniane rozróżnienie dokonane w dyrektywach wynika z faktu, że wymienione Państwa Członkowskie tradycyjnie uznają wina musujące za „wyroby luksusowe". Pojawia się pytanie, czy rozróżnienie takie jest nadal uzasadnione, jako że oba produkty coraz częściej są spożywane przy podobnych okazjach. Co więcej, obie kategorie obejmują zarówno wina, które mogą być uważane za wyroby „luksusowe" (np. wina gatunkowe), jak i wyroby bardzo tanie (np. wina stołowe).

70. Definicja „win musujących" w art. 8 dyrektywy 92/83/EWG może prowadzić do niesprawiedliwych skutków w obszarze opodatkowania. Zgodnie z definicją w art. 8, termin „wina musujące" obejmuje produkty, które „znajdują się w butelkach zaopatrzonych w korek w kształcie grzybka, umocowany za pomocą węzłów lub spinek, albo cechują się nadciśnieniem wynoszącym co najmniej trzy bary, spowodowanym obecnością dwutlenku węgla w roztworze". Obydwa kryteria można uznać za arbitralne. Wina półmusujące, cechujące się nadciśnieniem niewiele niższym od trzech barów, unikają stawek podatku akcyzowego nałożonych na wina musujące; mogą też korzystać z niższych (nawet zerowych) stawek obowiązujących dla wina niemusującego, jeśli tylko producent użyje innego rodzaju korka do butelki. Rodzi to pytanie, czy należy utrzymać tę różnicę, czy też wina i produkty pośrednie musujące powinny być traktowane tak samo, jak wina i produkty pośrednie niemusujące.

4.2. Przystosowanie kodów CN (nomenklatury celnej) stosowanych do określania kategorii produktów

71. Definiując różne kategorie napojów alkoholowych, dyrektywa 92/83/EWG w dużym stopniu odnosi się do kodów CN. Artykuł 26 tej dyrektywy stanowi, że zawarte w niej odniesienia do kodów CN dotyczą tej wersji Nomenklatury Scalonej, która obowiązywała w chwili przyjęcia dyrektywy (czyli dnia 19 października 1992 r.). W wypadku zmiany klasyfikacji podmioty muszą dla tych samych produktów stosować inne kody CN w transakcjach pomiędzy Państwami Członkowskimi, a inne w transakcjach pomiędzy UE a państwami trzecimi. W celu uwzględnienia ewentualnych zmian kodów CN i zmian interpretacji (wynikających np. ze zmian not wyjaśniających do Zharmonizowanego Systemu), a także w celu uproszczenia sytuacji zarówno dla podmiotów gospodarczych, jak i dla organów administracyjnych, **należałoby odnosić się do najbardziej aktualnych kodów CN.** Ponadto, w celu uproszczenia aktualizacji odniesień do odpowiednich kodów CN, Komisja przedstawia Państwom Członkowskim do dyskusji kwestię, **czy w przyszłości decyzje takie powinny być podejmowane zgodnie z procedurą określoną w art. 24 dyrektywy 92/12/EWG** (procedura z udziałem Komitetu ds. Podatku Akcyzowego, ustalona dla produktów energetycznych w art. 2 ust. 5 dyrektywy Rady 2003/96/WE[22]).

4.3. Klasyfikacja produktów dla potrzeb akcyzy

72. Zmiany sugerowane w części 4.2 ułatwiłyby życie podmiotom gospodarczym i organom administracyjnym, ale nie rozwiązałyby problemów związanych z klasyfikacją napojów alkoholowych do różnych kategorii przewidzianych w dyrektywie 92/83/EWG. Definicje tych kategorii zawsze zawierają odniesienie do kodów CN. Dlatego też decyzja dotycząca klasyfikacji danego produktu dla potrzeb celnych jest kwestią wstępnie wpływającą na sposób traktowania tego produktu w odniesieniu do podatku akcyzowego.

73. W ostatnim czasie zarówno podmioty handlowe, jak i administracje krajowe zwracały uwagę służb Komisji na problemy związane z klasyfikacją, skarżąc się na różnice w sposobie klasyfikacji, a przez to odmienne opodatkowanie tych samych produktów w różnych Państwach Członkowskich. Większość poruszonych problemów dotyczy rozróżnienia produktów objętych kodami CN 2206 (obejmujących inne napoje przefermentowane) oraz 2208 (obejmujących napoje spirytusowe). Noty wyjaśniające do Systemu Zharmonizowanego w odniesieniu do pozycji 2206 pozwalają na dodawanie alkoholu destylowanego do „innych napojów przefermentowanych", nie precyzując, do jakiego stopnia jest to możliwe. Państwa Członkowskie interpretują tę możliwość w bardzo różny sposób, przez co ten sam produkt bywa w jednych Państwach Członkowskich klasyfikowany w kategorii „inne napoje przefermentowane" lub „wyroby pośrednie", a w innych w kategorii „napoje spirytusowe".

---

[22] Dyrektywa Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej (Dz.U. L 283 z 31.10.2003, str. 51)

Możliwe rozwiązania

74. W ramach obowiązujących przepisów UE dotyczących podatku akcyzowego (dyrektywa 92/83/EWG), które odnoszą się do kodów CN jako podstawy klasyfikacji napojów alkoholowych, jedynym rozwiązaniem problemu rozbieżnej klasyfikacji napojów alkoholowych jest **bardziej jednolita interpretacja i stosowanie zasad celnych w odniesieniu do klasyfikacji tych wyrobów w CN.**

75. Podmioty gospodarcze mogą dla potrzeb celnych otrzymać od własnych organów celnych wiążącą informację taryfową (BTI) dotyczącą klasyfikacji produktów przywożonych z państw trzecich lub wywożonych do nich. BTI są wprowadzane do bazy danych prowadzonej przez Komisję i mają moc prawną we wszystkich Państwach Członkowskich. Chociaż BTI są wydawane osobno dla każdego przypadku i ich celem nie jest ustalanie ogólnych zasad klasyfikacji produktów w CN, to stanowią pewną pomocną informację dla administracji i podmiotów handlowych i mogą pozwolić na osiągnięcie większej zgodności w stosowaniu zasad CN w klasyfikacji na potrzeby CN. Obecnie nie ma jednak możliwości uzyskania BTI dla produktów, w przypadku których nie można wykazać związku z kwestiami celnymi (np. nowych artykułów produkowanych w UE i sprzedawanych wyłącznie wewnątrz UE). W celu zwiększenia wartości BTI dla potrzeb podatku akcyzowego można rozważyć takie rozszerzenie możliwości otrzymywania BTI od organów celnych przez podmioty gospodarcze, aby było ono możliwe również w odniesieniu do produktów objętych podatkiem akcyzowym, nieprzeznaczonych do przywozu lub wywozu. Wymagałoby to zmiany odnośnych przepisów celnych[23].

76. Jak wspomniano powyżej, BTI są wydawane przez organy celne osobno dla każdego przypadku, na wniosek podmiotów gospodarczych. W ramach próby ustalenia bardziej jasnych ogólnych zasad klasyfikacji napojów alkoholowych w ramach CN powołano grupę roboczą złożoną ze służb Komisji oraz administracji celnych niektórych Państw Członkowskich. Głównym zadaniem Grupy Roboczej jest próba ustanowienia wyraźnego podziału pomiędzy kodami CN 2206 i 2208. Jest to jednak kwestia bardzo złożona i osiągnięcie wyników może nie być możliwe w krótkim czasie. Nie należy również zapominać, że wszelkie nowe zasady celne dotyczące klasyfikacji napojów alkoholowych w CN nie będą miały żadnych skutków w odniesieniu do podatku akcyzowego, dopóki nie zostanie dokonana aktualizacja odniesienia do kodów CN w art. 26 dyrektywy 92/83/EWG zgodnie z propozycją zawartą w ust. 71 powyżej. Ponadto klasyfikacja w ramach CN nie uwzględnia (i nie powinna uwzględniać) skutków wynikających z niej dla klasyfikacji danego produktu dla potrzeb podatku akcyzowego i może nawet doprowadzić w tej kwestii do niepożądanych wyników w odniesieniu do niektórych produktów.

77. Dlatego też Komisja jest zdania, że należy również rozważyć zastosowanie **bardziej radykalnych rozwiązań, prowadzących do tego, aby klasyfikacja napojów alkoholowych dla potrzeb podatku akcyzowego była mniej zależna od klasyfikacji w ramach CN.**

---

[23] Art. 12 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny oraz art. 5-14 przepisów wykonawczych do Wspólnotowego Kodeksu Celnego (rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92).

78. Pierwszą możliwością byłaby zmiana definicji kategorii produktów objętych podatkiem akcyzowym poprzez proste zastosowanie opisów słownych, bez odniesienia do kodów CN, podobnie jak w przypadku definicji produktów tytoniowych w dyrektywie 95/59/WE. To jednak może być niezwykle skomplikowane, biorąc pod uwagę wielką różnorodność wyrobów oferowanych na rynku napojów alkoholowych. Ponadto na rynku regularnie pojawiają się nowe produkty, co mogłoby prowadzić do kolejnych problemów związanych z klasyfikacją.

79. Drugą możliwością byłoby zastosowanie w dyrektywie 92/83/EWG połączenia kodów celnych i dodatkowych elementów. Takie dodatkowe elementy, określane dla celów akcyzowych, np. określenie maksymalnej ilości alkoholu destylowanego, dodawanego do napojów pochodzących z fermentacji, przy której to ilości dany napój mógłby jeszcze być klasyfikowany jako „inny napój przefermentowany" lub „wyrób pośredni", byłyby pomocne w wyznaczeniu granic pomiędzy różnymi kategoriami wyrobów alkoholowych w przypadkach, kiedy proste zastosowanie kodów CN nie daje jasno określonych wyników lub prowadzi do niezadowalających rezultatów w obszarze opodatkowania. Zastosowanie takich zasad w praktyce mogłoby jednak napotkać znaczne trudności, ponieważ określenie pochodzenia alkoholu etylowego w danym wyrobie mogłoby być niezwykle trudne i/lub kosztowne.

80. Można by wreszcie rozważyć wprowadzenie nowej kategorii napojów alkoholowych, obejmujących „inne napoje przefermentowane" z dodatkiem alkoholu. Przy zachowaniu obecnych definicji, podstaw obliczania i stawek podatku akcyzowego dla piwa, wina i alkoholu etylowego, określonych w dyrektywie 92/83/EWG, „inne napoje przefermentowane" (CN 2206) mogłyby być opodatkowane w zależności od zawartości alkoholu. Ponadto, podobnie jak w przypadku art. 3 ust. 2 dyrektywy 92/83/EWG, Państwa Członkowskie mogłyby mieć prawo dzielenia takich napojów na kategorie, z których każda oznaczana byłaby przez nie więcej niż dwa lub trzy stopnie zawartości alkoholu, oraz stosować tę samą stawkę podatku akcyzowego od hektolitra każdego napoju należącego do tej samej kategorii. Poziom stawek minimalnych UE dla takich wyrobów mógłby być ustalony w sposób liniowy lub rosnąć progresywnie wraz ze wzrostem zawartości alkoholu w danych wyrobach. Rozwiązanie takie pozwoliłoby Państwom Członkowskim na opodatkowanie porównywalnych produktów (wyrobów pochodzących z fermentacji z dodatkiem alkoholu) w równy sposób, na podstawie zawartości alkoholu, jednocześnie zmniejszając potrzebę przeprowadzania wyraźnego podziału pomiędzy produktami klasyfikowanymi w pozycjach CN 2206 i 2208. Należy zauważyć, że w takim wypadku obecna definicja „innych napojów przefermentowanych" pozostałaby bez zmian, a produkty objęte obecnie zakresem tej definicji (np. jabłecznik lub wino z gruszek) byłyby nadal opodatkowane jako wino, zgodnie z art. 15 dyrektywy 92/83/EWG.

Wnioski

81. Przepisy UE dotyczące podatku akcyzowego od napojów alkoholowych, przyjęte w 1992 r. w celu ułatwienia zniesienia kontroli o charakterze fiskalnym na granicach wewnętrznych, nie ulegały od tego czasu zmianom. Ich zadaniem było ustanowienie minimalnych wymagań, które w tym czasie zostały uznane za konieczne dla funkcjonowania rynku wewnętrznego. W tym kontekście Rada jest zobowiązana do regularnego dokonywania przeglądu sytuacji na podstawie sprawozdania Komisji.

82. Niniejsze sprawozdanie – drugie dotyczące tej kwestii od czasu ustanowienia rynku wewnętrznego – ujawniło szereg istniejących nadal problemów dotyczących funkcjonowania rynku wewnętrznego, jakie napotykają niektóre Państwa Członkowskie. Źródłem problemów, na które zwrócono uwagę, jest często wysoki poziom obciążeń podatkowych produktów w stosunku do ich podstawowej wartości oraz istnienie znacznych różnic stawek podatku akcyzowego stosowanych przez Państw Członkowskie. Większy stopień zbliżenia stawek mógłby w znacznym stopniu przyczynić się do rozwiązania tych problemów.

83. Z uwagi na złożoność zagadnienia i obecność wielu związanych z nim politycznie delikatnych aspektów, obejmujących szersze cele Traktatu, a także czynniki regionalne, kulturowe i związane z obszarami wiejskimi, do niniejszego sprawozdania nie jest dołączony wniosek dotyczący dyrektywy. Celem niniejszego sprawozdania na tym etapie jest rozpoczęcie szerokiej debaty w Radzie, Parlamencie Europejskim oraz Europejskim Komitecie Ekonomiczno-Społecznym. Na podstawie wyniku tej debaty Komisja zadecyduje, czy przedkładać propozycje dotyczące wszystkich lub niektórych kwestii poruszonych w niniejszym sprawozdaniu.

ZAŁĄCZNIK A

Przychody z tytułu podatków akcyzowych od napojów alkoholowych, wyrobów tytoniowych i olejów mineralnych w 2001 r. w wartościach bezwzględnych w stosunku do przychodów ogółem z tytułu podatków akcyzowych oraz w stosunku do PKB

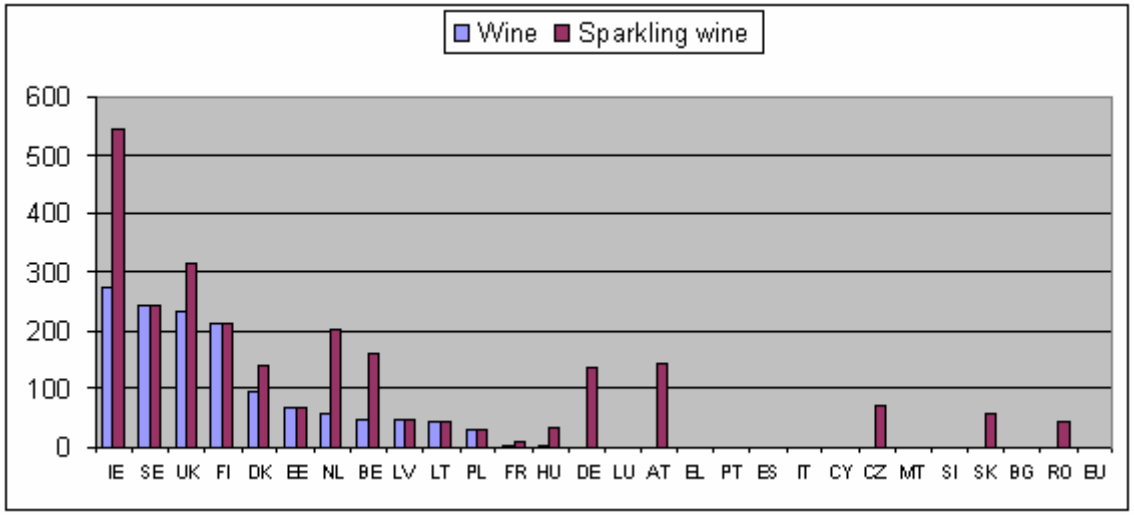
	GDP in million EUR	Excise duty receipts										
		In million EUR				As a % of total excise receipts			As a % of GDP			
		Total	Mineral oil	Tobacco products	Alcoholic drinks	Mineral oil	Tobacco products	Alcoholic drinks	Total	Mineral oil	Tobacco products	Alcoholic drinks
B	254.282	5.235	3.387	1.275	573	64,7%	24,4%	10,9%	2,06%	1,33%	0,50%	0,23%
DK	177.840	4.418	2.819	1.019	580	63,8%	23,1%	13,1%	2,48%	1,58%	0,57%	0,33%
D	2.071.200	54.806	39.331	12.025	3.450	71,8%	21,9%	6,3%	2,65%	1,90%	0,58%	0,17%
EL	130.927	4.558	2.283	2.006	269	50,1%	44,0%	5,9%	3,48%	1,74%	1,53%	0,21%
E	651.641	15.340	9.450	4.798	1.091	61,6%	31,3%	7,1%	2,35%	1,45%	0,74%	0,17%
F	1.463.722	33.549	22.780	8.190	2.578	67,9%	24,4%	7,7%	2,29%	1,56%	0,56%	0,18%
IRL	114.479	3.326	1.375	1.142	809	41,3%	34,3%	24,3%	2,91%	1,20%	1,00%	0,71%
I	1.220.147	32.602	24.412	7.444	746	74,9%	22,8%	2,3%	2,67%	2,00%	0,61%	0,06%
L	21.510	974	597	347	30	61,3%	35,6%	3,1%	4,53%	2,78%	1,61%	0,14%
N	429.172	7.746	5.223	1.677	846	67,4%	21,6%	10,9%	1,80%	1,22%	0,39%	0,20%
A	211.857	4.406	2.876	1.234	296	65,3%	28,0%	6,7%	2,08%	1,36%	0,58%	0,14%
P	122.978	3.575	2.228	1.100	247	62,3%	30,8%	6,9%	2,91%	1,81%	0,89%	0,20%
FIN	135.791	4.152	2.264	588	1.300	54,5%	14,2%	31,3%	3,06%	1,67%	0,43%	0,96%
S	244.905	6.577	4.540	807	1.230	69,0%	12,3%	18,7%	2,69%	1,85%	0,33%	0,50%
UK	1.596.986	59.113	35.454	12.489	11.169	60,0%	21,1%	18,9%	3,70%	2,22%	0,78%	0,70%
EU	**8.847.436**	**240.377**	**159.019**	**56.141**	**25.216**	**66,2%**	**23,4%**	**10,5%**	**2,72%**	**1,80%**	**0,63%**	**0,29%**

ZAŁĄCZNIK B1

Stawki podatku akcyzowego stosowane dla wina i wina musującego (na dzień 1.5.2004)

Member States	Wine	Sparkling wine
	Rate In EUR per hl	
IE	273	546
SE	243	243
UK	232	313
FI	212	212
DK	95	142
EE	67	67
NL	59	201
BE	47	161
LV	46	46
LT	44	44
PL	29,8	29,8
FR	3,4	8,4
HU	3,2	36
DE	0	136
LU	0	0
AT	0	144
EL	0	0
PT	0	0
ES	0	0
IT	0	0
CY	0	0
CZ	0	73
MT	0	0
SI	0	0
SK	0	58
Candidate countries		
BG	0	0
RO	0	42
EU	***0***	***0***

Stawki podatku akcyzowego stosowane dla wina i wina musującego (na dzień 1.5.2004)

ZAŁĄCZNIK B2

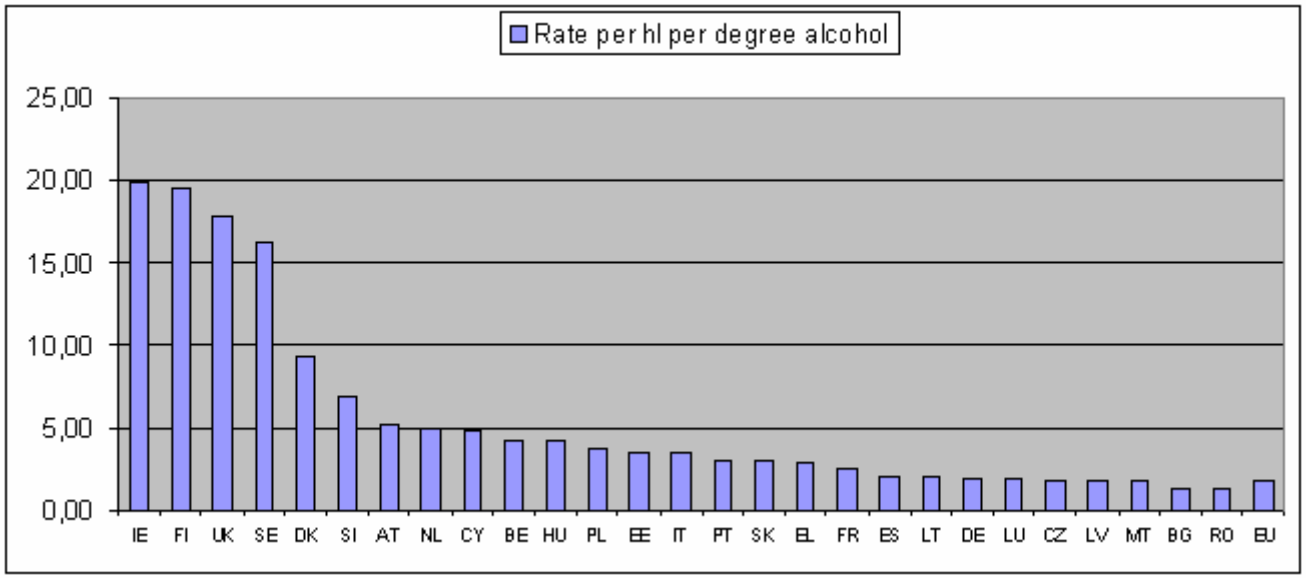
Stawki podatku akcyzowego stosowane dla piwa (na dzień 1.5.2004)

Member States	In EUR per hl per degree alcohol[1][2]	In EUR per litre of beer at 5°	
IE	19,87	0,99	
FI	19,45	0,97	
UK	17,87	0,89	
SE	16,18	0,81	
DK	9,31	0,47	
SI	6,98	0,35	
AT	5,20	0,26	
NL	5,02	0,25	
CY	4,79	0,24	
BE	4,28	0,21	
HU	4,14	0,21	
PL	3,75	0,19	
EE	3,52	0,18	
IT	3,48	0,17	
PT	3,04	0,15	
SK	3,03	0,15	
EL	2,83	0,14	
FR	2,60	0,13	
ES	2,03	0,10	
LT	2,03	0,10	
DE	1,98	0,10	
LU	1,98	0,10	
CZ	1,88	0,09	
LV	1,88	0,09	
MT	1,87	0,09	
Candidate countries			
BG	1,35	0,07	
RO	1,37	0,07	
EU	***1,87***	***0,09***	

[1] Rate applied on beer of an actual alcoholic strength of 5% by volume

[2] For Member States taxing beer per degree Plato, conversion into degree alcohol has been made assuming that 1 degree alcohol equals 2,5 degree Plato

Stawki podatku akcyzowego stosowane dla piwa (na dzień 1.5.2004)

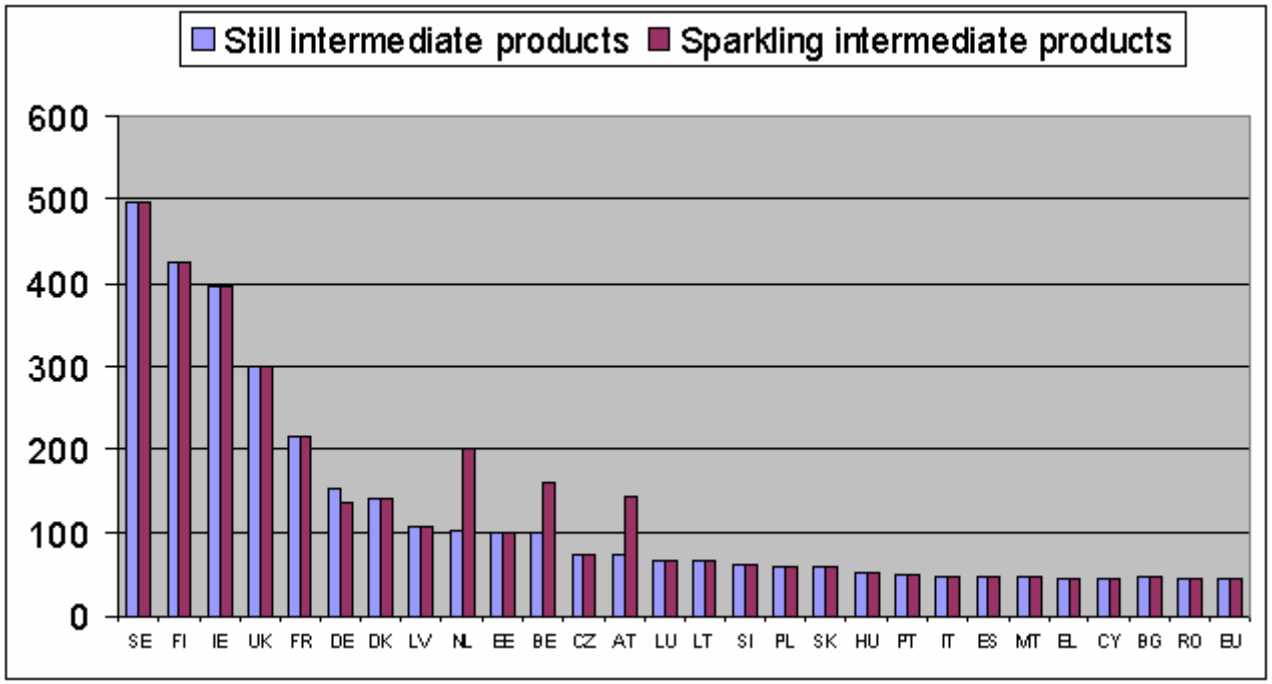

ZAŁĄCZNIK B3

Stawki podatku akcyzowego stosowane dla wyrobów pośrednich (na dzień 1.5.2004)

Member States	Still intermediate products	Sparkling intermediate products
	Rate in EUR per hl	
SE	497	497
FI	424	424
IE	396	396
UK	300	300
FR	214	214
DE	153	136
DK	142	142
LV	108	108
NL	103	201
EE	102	102
BE	99	161
CZ	73	73
AT	73	144
LU	67	67
LT	67	67
SI	64	64
PL	60	60
SK	58	58
HU	52	52
PT	51	51
IT	50	50
ES	49	49
MT	47	47
EL	45	45
CY	45	45
Candidate countries		
BG	46	46
RO	45	45
EU	***45***	***45***

Stawki podatku akcyzowego stosowane dla wyrobów pośrednich (na dzień 1.5.2004)

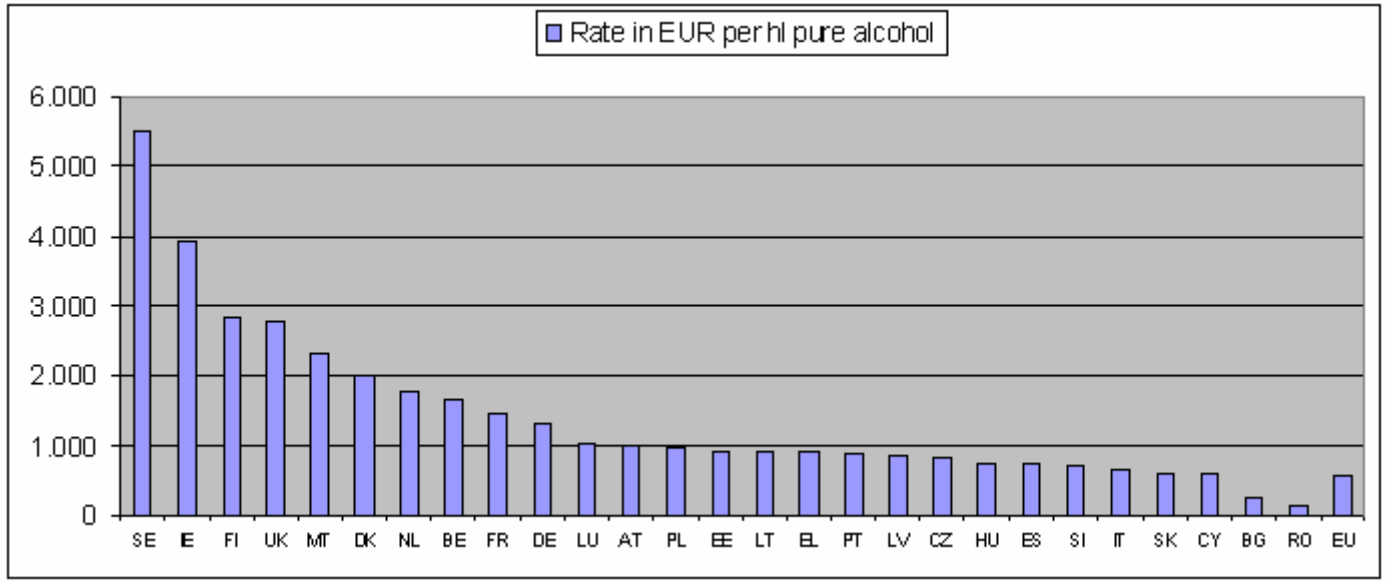

ZAŁĄCZNIK B4

Stawki podatku akcyzowego stosowane dla alkoholu etylowego i napojów spirytusowych (na dzień 1.5.2004)

	Rate in EUR per hl pure alcohol	Rate in EUR per litre of spirits at 40°
Member States		
SE	5.519	22,1
IE	3.925	15,7
FI	2.825	11,3
UK	2.776	11,1
MT	2.332	9,3
DK	2.020	8,1
NL	1.775	7,1
BE	1.661	6,6
FR	1.450	5,8
DE	1.303	5,2
LU	1.041	4,2
AT	1.000	4,0
PL	963	3,9
EE	927	3,7
LT	927	3,7
EL	908	3,6
PT	881	3,5
LV	847	3,4
CZ	831	3,3
HU	756	3,0
ES	740	3,0
SI	707	2,8
IT	645	2,6
SK	606	2,4
CY	599	2,4
Candidate countries		
BG	257	1,0
RO	150	0,6
EU	**550**	**2,2**

Stawki podatku akcyzowego stosowane dla alkoholu etylowego i napojów spirytusowych (na dzień 1.5.2004)

ZAŁĄCZNIK C

Stawki podatku akcyzowego stosowane przez Państwa Członkowskie, wyrażone w EUR na 1 hektolitr i 1 % zawartości alkoholu (na dzień 1.5.2004)

Member State	Beer	Still wine (at 12% vol.)	Sparkling wine (at 12% vol.)	intermediate products (at 18% vol.)	Spirits
BE	4,28	3,92	13,42	5,51	16,61
DK	9,31	7,92	11,83	7,89	20,20
DE	1,98	0	11,33	8,50	13,03
EL	2,83	0	0	2,50	9,08
ES	2,03	0	0	2,75	7,40
FR	2,60	0,28	0,70	11,89	14,50
IE	19,87	22,75	45,50	22,01	39,25
IT	3,48	0	0	2,75	6,45
LU	1,98	0	0	3,72	10,41
NL	5,02	4,92	16,75	5,70	17,75
AT	5,20	0	12,00	4,06	10,00
PT	3,04	0	0	2,85	8,81
FI	19,45	17,66	17,66	23,56	28,25
SE	16,18	20,25	20,25	27,61	55,19
UK	17,89	19,33	26,08	16,66	27,76
CY	4,79	0,00	0,00	2,50	5,99
CZ	1,88	0,00	6,12	4,08	8,31
EE	3,52	5,54	5,54	5,68	9,27
HU	4,14	0,26	2,99	2,89	7,56
LT	2,03	3,63	3,63	3,70	9,27
LV	1,88	3,85	3,85	5,99	8,47
MT	1,87	0,00	0,00	2,59	23,32
PL	3,75	2,48	2,48	3,32	9,63
SI	6,98	0,00	0,00	3,54	7,07
SK	3,03	0,00	4,85	3,23	6,06

Stawki podatku akcyzowego stosowane przez Państwa Członkowskie, wyrażone w EUR na 1 hektolitr i 1 % zawartości alkoholu (na dzień 1.5.2004)

